

Tree of Life

Short scanning version
Large type, first 50 pages of the book)

**The teaching of the Holy Ari (rabbi Isaac Luria Ashkenazi)
on the Tree of life as written by Rabbi Chaim Vital**

This is a FREE for all PDF file.

Prepared by Zion Nefesh for the DailyZohar.com but it can be distributed by email or copied to any website.

NO PERMISSION NEEDED.

Distributing this file as well as any material prepared or authored by me on DailyZohar.com is permitted without limitation.

You may print this book or any part of it but treat each page as sacred and dispose properly.

The image on the left is the cover of the third edition of the Tree of Life book (1785)

Scan the text in the box below before any scanning of the book's sacred text.

This is an important step in preparing your vessel for the light that is revealed from the Ari's teaching of the Tree of Life.

Use this also before scanning any other sacred text including the Zohar.

לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (זעיר אנופין ונוקבא)
(יאהדוניה"י) בדחילו ורוימו (יאההויה"ה) ורוימו ודחילו
(איה"הויה"ה) לייחודא שם י"ה (אבא ואמא) בו"ה (זעיר אנופין ונוקבא) (על
ידי שפע האין סוף המשפיע בהם ומיוחדם) בייחודא שלים בשם כל
ישראל. ולאקמא שכינתא מעפרא הרני לומד בספר קבלה זה שהוא
כנגד ת"ת דז"א בעולם האצילות שבו שם מ"ה כזה יו"ד ה"א וא"ו
ה"א לעשות מרכבה ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו
שתזכר רווינו ונפשינו שנהיה ראויים לעורר מיין תתאין על ידי
קריאת ספר הקבלה הזו.

ויהי נועם יהוה אלהינו עלינו ומועשה ידינו כוננה עלינו ומועשה ידינו
כוננהו

ברוך יהוה לעולם אמן ואמן, נצונו סלה ועד:

שער הכללים

ובו י"ג פרקים:

פרק ראשון:

כשעלה ברצונו יתברך שמו לברוא את העולם כדי להיטיב לברואיו ויכירו גדולתו ויזכו להיות מרכבה למעלה להדבק בו ית' האציל נקודה א' הכלולה מי' (והם י"ס של העקודים שהיו בכלי א') ולא היו נראים. דרך משל האדם מורכב מד' יסודות ואינם ניכרים בו כל א' וא' בפ"ע. וכן הענין בכאן נקודה זו היתה כלולה מעשר בתזלת אצילותה וזו היא למעלה מן הכתר [שהוא] עתה כי משם שואבים כל הי"ס שפע וזויות מנקודה זו. גם אור וזויות נקודה זו יורדת מן המאציל בתוכה ביחוד שהיא הכלי עם נשמתו כהדין קמצא דלבושית מנייה וביה והיו בה י' אורות פנימים וי' אורות מקיפים ואור המקיף מבחוץ לכלי ועודע כי המקיף גדול מהפנימי כי או"פ מצומצמת תוך הכלי משא"כ במקיף. וז"ס ודברתי אתך מבין ב' הכרובים שהיה מצומצמת שם השכינה ומנקודה זו נתפשטו י' נקודות מכתר עד המלכות עד"ז כי מהיותר מובוזר ועליון מנקודה זו נעשה כתר ונתפשט למטה ושאר הט' כלולים בו ומה שנשאר בתוכה ג"כ ממובוזר הנשאר מתפשט למטה מהכתר ונעשה וזכמה והזו' כלולים בו. ואז"כ בינה והז' כלולים בה. ואז"כ הו' נקודות יחוד ואז"כ המל' וזהו נקרא עולם התהו ובהו ועולם הנקודות. והאור העליון היה נכנס בתוכם ר"ל בתוך הכלי ואור הא"ס מקיף לכתר

[ומתפשט עד סיום מקום כל הי' ספירות] ומאו"פ שבכתר זעשה
 פנימי ומקיף אל הוזכמה והקיף שבכתר זעשה מקיף עליון אל מקיף
 הוזכמה וכן כולם. והענין כי מה שהיה יכולה לקבל מן האור
 המאיר בתוך הכתר זשאר בו בסוד או"פ והשאר היה מקיף מבחוץ
 וכן עד"ז מכתר לוזכמה ומוזכמה לבינה ומבינה לו"ק ביוזד. ודע כי
 שמש ומגן ה' צבאות וכמו שהשמש אור עליון גדול ואין יכולת
 להביט בו כי אם בהתמעטות דרך זולן או ע"י מסך או ע"י ריזוק
 מקום או ע"י נקב קטן. והנה בעולם האצילות האור בא הלא ע"י
 מסך כלל אך כשבא אור א"ס בכתר אין בו יכולת לסבלו רק ע"י
 ריזוק מקום. אך מכתר לוזכמה אין בו ריזוק כלל אבל בא ע"י זולן
 פי' מיסוד דא"א הנקרא זולן שנתמעט האור מכמות שהיה. גם
 מוזכה לבינה בא ע"י זולן פי' מיסוד אבא שהוא זולן אזור קטן.
 אמנם בו"ק עצמן זולנותיהם שוין מזה לזה כי כולם בוי"א. או"כ
 מיסוד למל' בא האור מוזולן קטן וצר מאד פי' מיסוד דו"א הנקרא
 זולן ג"כ וצר מאד דוגמת נקב קטן. אך הו"ק אין בהם שינוי מזה לזה
 רק כפי ריזוק וקירוב לבד לא ברוזב וצרות הזולן כי כולם שוין.
 וז"ס ז' הקפות כי הם בסוד המל' שיש בה כללות ז' הקפות. ומג"ר
 שבכתר יצא או"מ אל ז"ת שבו עצמו ומוז"ת שבכתר יצא או"מ ב' אל
 ג"ר דוזכמה ומג"ר דוזכמה יצא או"מ ג' אל ז"ת שבו ומוז"ת של זוזכמה
 יצא או"מ ד' לג"ר שבבינה ומג"ר של בינה יצא או"מ ה' לז"ת שבה
 ומוז"ת שבבינה יצא או"מ ו' לו"ק ומהו"ק יוצא או"מ ז' אל המל' וכל
 אלו זכללין במל'. לכן ז' הקפות רומזין במל'. אך מצאתי להר"ם מינץ
 באופן אזור והוא סוד ז' מקיפין אל מל' ממטה למעלה האזור מקיף

שלה ב' מקיף דיסוד ג' מקיף בינה. אוז"כ פניי ומקיף דוּזכמה ופניי ומקיף של כתר הרי ז' מקיפין. ונזוזור לענין כי באצילות לא יש מסך כלל. אך מבריאה ולמטה האור בא ע"י מסך גמור והאור עובר בתוכו ומאיר. ודע כי כשנתפשטו י נקודים הנ"ל הנזה הכתר היה בו יכולת לסבול האור הזה אבל או"א לא היו שוין כי אבא קיבל האור פב"פ [מן] (עם) הכתר והיה בו יכולת לסבול האור אך הבינה לא קבלה האור מוזכמה אלא אב"א שלא יכלה לסבלה. וז"ס וזכם באוזור ישבונה כי זכם שהיא זכמה השביוז את הבינה והאיר בה בסוד אב"א. וגם ז"ס הנזכר בזה פרש' בראשית בצורת אות צ' שהם או"א יו"ד ונו"ן כזה ג' כפופה הפוכה אב"א. והנה כשיצא אוז"כ אור מבינה לו"ק תזלה יצא הדעת ואוז"כ נתבטל וזהו המלך הראשון שהוא בלע בן בעור. אוז"כ יצא וזסד וגם הוא לא היה יכול לסבול האור ונשבר הכלי שלו ג"כ וירד למטה ואוז"כ יצא גבורה וכן כל הז'. ואלו הם ז' מלכים שמתו שנאמר בהם וימת וימלוך תזלה מלכו ואוז"כ מתו ונתבטלו הז' כלים אלו שלא היה בהם יכולת לסבול האור המתפשט בהם מספירה לספירה אע"פ שבזסד כבר נתבטל א' עכ"ז לא הניזו האור מלהתפשט בכל ז"ת לראות אולי אינו ימות ויוכל לסבול מוזמת ריזוק כי כל מה שהוא יותר רוזוק אפשר שיוכל לסבול יותר. אך להיות שהכלי התזותון הוא יותר קטן מהעליון לכן גם הוא אע"פ שהוא יותר רוזוק לא היה יכול לסובלו. והנה כשהגיע האור אל היסוד באו ב' אורות א' שלו וא' לתת אל המל' והזלק שלו להיותו גדול לא היה יכול לסובלו ונתבטל כמו האזורים אבל זלק המל' שקבל הוא נשאר בו ולא נתבטל וז"ס בן ישי וזי על

האדמה ולכן נקרא יסוד וז"י. וכשנתן או"כ היסוד וחלק המל' לה אלו היה גותן דרך צנור היה כוז במל' לקבלה אבל עתה כשנשבר היסוד נתגלה האור ובא האור מהיסוד בגילוי ובחזוק אל המל' ולכן גם היא נשברה. ולא לגמרי כמו הראשון אלא נעשה פרצוף א' אוזר התיקון (פי' שיזכתה להעשות פרצוף שלם עם היותה רק בוזי' נקודה א' מה שלא זכו הו"ק להעשות כל א' פרצוף א' כז"ל) כמו שנבאר לפי שלא קבלה כל האור רק החלק שקבל היסוד לתת לה גם שלא קבלה ע"י צנור. ופי' מה שאמרנו שנשברו המלכים פי' כי האורות נסתלקו למעלה למקומן ועכ"ז עדיין נשארו קצת ניצוצי קדושה בכלים ונפלו באלו מאנין תבירי למטה ומהם נהוו שורש הקל"י. ואע"פ שנתברר האוכל מהפסולת ועלה למעלה עכ"ז עדיין ניצוצי הקדושה נשארו בתוכם. וזהו מה שנשאר לנו לתקן ע"י תפלה ומע"ט וכן ע"י נשמת הצדקים כשהם נפטרם מעוה"ז עוברים בעולם העשירה ומעלין מהם ניצוצי קדושה שבקליפה ליצירה וכן עד"ז בעלותם מיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות ומוזירין האור הגדול למקומם. וז"ס מ"ן וז"ס עשרה הרוגי מלוכה שהיו בזמן הוזרבן והעונות גרמו שאז גברה הקליפה ולא היה כוז להעלות מ"ן שהם הניצוצין ההם והיה העולם ש"מם ומתמוטט לכן מסרו גופם למלכות והיו מ"ז למלכות ונפשותם העלו למ"ן לאו"א אותן הניצוצין שבתוך הקל"י. וז"ס כך עלה במוזשבה לפני הנז"א אצל ר"ע וז"ס ג"כ סבת המלכים שמלכו ומתו וז"ס בונה עולמות ומוזריבן. ואע"פ שאמרנו שהמלכים שמתו הם הז' מאנין תבירין מוזסד עד מל' והוצרכו תיקון. הגה וזו"ב ג"כ הוצרכו תיקון כי הלא בינה היתה תוזלה מקלת האור אב"א כי לא היתה

יכולה לסבול פב"פ ואז נקטן ונתמעט הכלי שלה וזה המיעוט נפל
 למטה. (פי' אוזוריים דאו"א הם נפלו ונעשה מהם יעקב ולאה) וכן
 וזכמה מאר שהבינה לא יכלה לקבל האור הנ"ל גם וזכמה לא
 קיבל האור הראוי לה אם היתה משפעת פב"פ לבינה וכו"ו זו ירדה
 למטה. וז"ס ע"ד הצדיק אבד כי הצדיק שהוא היסוד כמשפיע
 לשכינה אז נותנים לו וזלקו וזלקה אך כשהוא אינו משפיע לשכינה
 אז אין לו רק וזלק א' ולא מוזמת פגם שלו וז"ו רק מוזמת וזסרון המל'
 המקבלת שאינה יכולה לקבל באופן אוזר. באופן שגם מהאור
 שהיה ראוי לקבל הזכמה יותר על מה שקיבל עתה וגם מן הבינה
 ירד מהם וזלק למטה במקום ז"א. וז"ס שארז"ל נובלות וזכמה
 שלמעלה תורה ונובלות בינה שלמעלה שכינה כי אור שנפל ונובלת
 מאור וזכמה עליונה שהוא אבא מבנו נעשה התורה שהוא ז"א ומה
 שנפל מבינה שהיא אמא ממנה נעשה שכינה נוק' כמ"ש כי ז"א
 כשעולה למעלה מעלה עמו מן אותו אור שנפל מלמעלה במקומו מ"ן
 לאו"א וזוזר עתה להעלות את הנובלות וניצוצי הקדושה שירדו
 למטה. כי כמו שנשמת הצדיקים מעלין מ"ן לצורך זוג ז"ו כן ז"ו
 מעלין מ"ן לצורך זוג או"א מן אותן הנובלות שנפלו מהם למטה. ופי'
 הדברים כי מ"ן ששל רוזל הוא שאנו מוסרין נפשותינו למיתה ע"י
 נפילת אפים ועם אותה העלאה של נפשותינו אנו מעלין שם מן ניצוצי
 הקדושה שבתוך הקליפות אל רוזל. וכן הצדיקים במיתתן עולין
 ומעלין ניצוצי הקדושה עמהן לצורך מ"ן של רוזל להזדווג ז"א בנוק'
 ודוגמא זו בז"ו כשעולין באו"א בסוד יווד שמע ישראל ואז מעלין

את ניצוצי הקדושה שירדו מן זובלות של או"א ומעלין אותם עד בינה להיות שם בסוד מ"ן להזדווג עם אבא:

פרק ב סדר התיקון:

והנה לפני שראה המאציל העליון כי אלו הכלים נשברו לסבת היות האור הגדול ולא יכלו לסובלו. לכן עלה ברצונו לתקן כל העולמות באופן שיוכלו לסבול האור הזה וזהו ע"י התפשטות האור וברוויקותם מן המאציל העליון אשר האורות יבואו יותר מכוסים ובוהה יהיה קיום להעולמות וכוז לסבול האור. ולכן מנקודת כתר נעשה התפשטות של פרצוף א' שלם מ"ס שהיו כלולים בו מתזולה כנ"ל ועתה הוציאם אל הפועל ואז נק' א"א. וכן מנקודה של וזכמה נעשה פרצוף א' שלם מ"ס ואז נק' אבא. וכן מבינה נעשה פרצוף א' שלם מ"ס ונק' אמא ומן הו' נקודות הנשברים עשה מכולם פרצוף שלם מ"ס ונק' ז"א ומנקודה עשירית נעשה פרצוף שלם כלול מ"ס ונק' בת והוא פרצוף ה' ואלו הה' פרצופים נרמוזין בד' אותיות יהוה קוץ של יו"ד בא"א י' עצמה באבא ה' ראשונה באמא ו' בז"א ה' תתאה בבת הנק' נוק' דז"א. וא"ת למה המאציל העליון לא עשה מתזולה ה' פרצופין אלו ולא יעשה אותם נקודות יהיו נשברים והלא גלוי וידוע לפנינו כי בהיותן נקודות לא יוכלו לסבול האור. התשובה כי כוונת המאציל העליון היתה כדי שיהיה בוזירה ורצון ביד האדם באשר שתהיה טו"ר בעולם מפני ששורש הרע בא ממאנין תבירין והטוב בא מהאור הגדול ואם לא היה כן לא היה רק טוב בעולם

ואז לא היה שִׁכְרָ וְעוֹנֵשׁ אֶךְ עֵתָה שֵׁשׁ טוֹב וְרַע יֵשׁ שִׁכְרָ וְעוֹנֵשׁ
 שִׁכְרָר לְצַדִּיקִים וְעוֹנֵשׁ לְרַשָּׁעִים שִׁכְרָ לְצַדִּיקִים שֵׁשׁ"י מַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים
 הַנִּיצוֹצִין הַקְּדוּשִׁים שִׁירְדוּ הֵם מַעֲלִין אוֹתָם מִתּוֹךְ הַקְּלִיפּוֹת וְעוֹנֵשׁ
 לְרַשָּׁעִים שֶׁהוֹרִיד ע"י מַעֲשֵׂיו הַרְעִים מֵאֹר הַגָּדוֹל אֶל הַקְּלִי וְהַקְּלִי
 בַּעֲצָמָה הִיא רְצוּעָה שֶׁל מַלְקוֹת לִיסַר הַרְשָׁעָה. וְעוֹד ט"א כִּי לֵהוֹיֹת
 עֵתָה קוֹדֵם הַתִּיקוֹן נְקוּדַת הַמֶּלֶךְ בַּמְקוֹם רֵאשׁ א"א שֶׁלֹּאֹזֶר הַתִּיקוֹן
 לֵכ יֵשׁ כּוֹז ע"י תַּפְלִיתוֹ וּמַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים לֵהַעֲלוֹתָהּ לַמְקוֹמָה שֶׁהִיִּתָה
 שָׁם בַּתּוֹזְלָה:

וְזוֹזוֹר לְפָרֵשׁ סֹדֵר הַתִּיקוֹן שֶׁל הַה' פְּרָצוּפִין וְהוּא כִּי בְרִיוּזוֹק הָאֹר
 תִּיקוֹן בֵּא"א תִּלְתַּת רֵישִׁין. א' נֶקֶד רֵישׁא דְלֵא אֲתִיידֵע. הֵב' נֶקֶד אִין. הַג'
 מוּזָא סְתִימָאָה וּשְׁלֵשֶׁתָן נְגַד כּוֹז"ב שֶׁבְשָׂאֵר הַפְּרָצוּפִי כֵן ג"כ כֵּאֵן ג'
 רֵישִׁין נְגַד כּוֹז"ב [ס"א וְרַדְל"א נֶקֶד עֵתִיק] וְנֶקֶד עֵתִיד סְתָם וְהוּ אֹזֶרִים
 מוּזָסֵד עַד מֶלֶךְ נֶקֶד עֵתִיק יוֹמִין וְאֵלּוּ הֵם הַנְּשֻׁמָה וּפְנִימִיּוֹת שֶׁל אֹ"א
 וּבַהֲתַפְשִׁטוֹתָם בֵּא"א הֵם מִתְקַנִּים בַּתּוֹזְלָה בְּגַלְגַּלְתָּא ז' תִּיקוֹנִים
 וְסִימְנָם ג"ט קַר"ע פ"ו ז' גַּלְגַּלְתָּא טַלָּא דְבְדוּלוֹז' קְרוּמָא דְאֹזֶרִא רַעוּא
 דְרַעִין עֵבֶר נֶקֶד פְּקִיּוּזָא דְלֵא נָאִים וּזוּטְמָא. וְכ"ז בְּסוּד א"א עִם י"ג ת"ד
 שְׁנַתְפְּשִׁטוֹ כְּזוֹ בֵּאֲדֵר"ז. וְאֵלּוּ הֵם תִּיקוֹנִים נְתַפְשִׁטוֹ עַד מְקוֹם אֲשֶׁר הִיוּ
 נְקוּדוֹת הַבְּמֵאֲנִין תְּבִירִין מִתּוֹזְלָה וְאֹזֶר שְׁנַעֲשֶׂה פְּרָצוּף שְׁלָם דֵּא"א
 נַעֲשֵׂו ב' פְּרָצוּפִין דֵּאֹ"א. וְזֵהוּ כּוּנַת אֲדֵר"ז כּוּדָא נְפַקִּין וְכּוּדָא שְׁרִיין
 וְלֵא מִתְפַּרְשִׁין לְעַלְמִין. וְהַכּוּנָה שֶׁהוּזוֹ"ב לֵא נֵאֲצְלוּ כְּמוֹ זוּין אֲשֶׁר נֶקֶד
 יוֹצֵאת מִבֵּין זוּדִי וְדְרוּעֵי מֵאֹזֶרִי אֶךְ אֹ"א כּוּדָא נְפַקִּין הוּא שְׁבַעַת
 הַלִּידָה יֵצְאוּ שְׁנֵיהֶן יוּזְדִי וְלֵא קְדָם א' לּוּזְבִירוֹ. וְכּוּדָא שְׁרִיין הוּא כִּי
 זוּין אֲב"א אֲבַל אֹ"א כּוּדָא שְׁרִיין פֶּב"פ. וּמִ"שׁ וְלֵא מִתְפַּרְשִׁין לְעַלְמִין

כי ז"ן אי זיווגם תדיר כמ"ש בזוהר פ' ויקרא ע"פ אכלו רעים שתו
 ושכרו דודים אכלו רעים דא אינון או"א שתו ושכרו דודים דא אינון
 ז"ן. וצריך שתדע כי מזרוע ימין דא"א מן ג' פרקיין שבו עם וזלק הגוף
 עד הוזה של א"א נעשה פרצוף שלם של אבא ומזרוע שמאלי
 גבורה עם וזלק הגוף עד הוזה נעשה פרצוף שלם אמא בזה האופן.
 כי מן פרק א' דזרוע ימין דהיינו וזלק היד והאצבעות נעשה וזב"ד
 דאבא. ומה שאנו קוראין אל היד פרק עליון אע"פ שנראה תזותון
 הטעם הוא בסוד עליות הידים אל הראש כשמגביהין אותם וז"ס
 נשיאת כפים בסוד וישא אהרן את ידיו כו'. ומפרק אמצעי של זרוע
 ימין נעשה וזג"ת דאבא דהיינו עד הקיבורת ומפרק תזותון הנק' כתף
 נעשה זה"י דאבא וכן עד"ו נעשה מתלת פרקי זרוע של שמאל כל
 פרצוף אמא נמצא כי מן ב' זרועות דא"א עד וצ"י תת שלו היה נשמה
 וזיות ופנימי אל או"א ומן גרון של א"א נעשו ב' כתרים א' לאבא וא'
 לאבא וז"ס קנה וזכמה קנה בינה כי מן גרון שהוא צורת קנה נעשה
 משם כתר לאו"א. והנה נשאר וצ"י ת"ת התזותון של א"א וזה"י שלו
 מגולים בלתי התלבשות וז"ש כי מים תזותונים בוכים פי' שג' ספי'
 אלו התזותונים שהם זה"י היו מגולין והיה אור שלהן גדול להיות
 שהם מגולות יותר מהאור של זרועות לפי שהם מכוסים תוך או"א.
 וז"ס ברוך כבוד ה' ממקומו ר"ת בכי"ם וזהו שהיו בוכים להיותן
 מגולין יותר מאור של זרועות כי הכלים הראשונים נתבטלו ונשברו
 מלהכנס האור בהם. ולתקן זה הוצרך המאציל להשות שישכלו
 השוקיים דא"א בזרועותיו. זה"י שלו בתוך וזג"ת שלו תלת ג' תלת וגם
 וצ"י ת"ת התזותון המגולה נכלל בתוך וצ"י העליון ונצחו נכלל בוזסד

והוא בגבורה ויסוד וווצי הת"ת התוותן בווצי ת"ת העליון וכשעלו
ליכנס זה"י בזרועות שהם וזג"ת הגה גם האורות של מאנין תבירין
עלו עמהם. אבל דע כי לא עלה כל האור לגמרי אבל נשארו קצת
ניצוצי הקדושה תוך הכלים הנשברים להיות וזיות לקליפה. ונמצאו
שעלו אורות של הכלים הנשברים למעלה בזג"ת דא"א ואז מהם
נעשה מציאות זון בוויבור או"א והיתה אמא מעוברת מהם ג' כלין
בג' כמ"ש בזוהר וז"ב ד"ג. וצריך שתדע כי כשנכללו זה"י דא"א
בזג"ת דא"א הגה היסוד דא"א אור שנכלל בווצי ת"ת הגה הוא שם
מוציא הבל תוך הת"ת ואותו הבל נזלק לב' צדדים אותו של צד ימין
נעשו מוויין לאבא ואותו שבצד שמאל נעשו מוויין לאמא ועי"ז שיש
להם מוויין נעשה התעוררות זוג לאו"א וזה הזוג הוא בלי מ" רק
בתורת וסד כמ"ש אמרתי עולם וסד יבנה שז"ס מ"ש בזוהר דף צ"ב
כד סליק ברעותא וכו' ואו"א כשזדווגים יש ג' כ בווי' נשיקין בתזולה
נשיק אבא לאמא ואז"כ אמא לאבא ואבא ממשיך הבל מאמא
בעת הנשיקה כנודע בזושי הראות וכן בנשיקת אמר לאבא מושכת
ממנו הבל הרי יש לאבא ב' נשיקים וב' הכלים כי בכל נשיקה יש
בה ב' כללות או"א. והנה כל נשיקה נזלק לב' וכן ההבל נזלק לב'
בערך מה שנתן ומה שקיבל וכן ג' כ באמא לכל א' וא' ב' נשיקים וב'
הכלים עד"ז. והנה באבא יש תוספות הדיבור והוא שצריך לפייס
בדבורו את אשתו בעת הזוג אך אמר אין לה דיבור כי התובעת
בפה יוצאה שלא בכתובה וכנגד ה' בווי' אלו ב' נשיקים ב' הכלים
ודבור א' הם ה' מוצאות הפה וזה הטעם שמצינו נשמה לנשמה
[הבאה מנשיקין] ודקות רוזא ברוזא הבאים מן ההבלים אך בנפש

לא מצינו נפש בנפש לפני שהנשיקים והבלים שהם כפולים יש בעבורם נשמה לנשמה הבאים מנשיקה וג"כ יש רווחא ברווחא הבאים מן ההבלים אך הנפש היא באה מן הדבור והדיבור אינו כפול לכן ג"כ הנפש אינה רק נפש א' מן הדיבור דאבא. גם צריך שתדע כי הנשיקות הוציאו בוחי הכלים וזו"ג דו"א וסד מאבא וגבורה מאמא ונצחו מהבל דאבא והוד מהבל דאמא ות"ת דו"א נעשה מאותן נשיקים שנכללו אבא באמא ואמא באבא ומכללות כפל זה נעשה ת"ת דו"א כי גם הוא כלול וכפול מו"ו"ג ומכריע ביני

הן ויסוד דו"א נתהוה מהבל הכולל והכפול מד' הבלים דאבא באמא ואמא באבא ומל' דו"א נתהוה מדבור אבא. וז"ס ה' בוזכמה יסד ארץ כי ע"י דבור הוזכמה נתהוה המל' הנק' ארץ והרי נתבאר ענין ו"ק דו"א לבד מהיכן ערשם והוויותם:

פרק ג סוד העיבור ויניקה:

העיבור של אמא מו"ו"ן והנה מלת עיבור הוא ע"ב רי"ו ונודע כי ע"ב מהימין ורי"ו מהשמאל הוא שם אהי"ה דיודי"ן גימ' קס"א ושם ב"ן דההי"ן עולה רי"ג. אוז"כ תזכק שם אלהים אל מהימין דבינה ים משמאל ה' באמצע הרי רי"ו. ונודע כי ג' שות אלו אהי"ה וב"ן ואלהים שלשתן באים מצדה (נ"א מאמא). והנה דע כי ג' עבורים הם א' עיבור של ז' וודשים ב' עיבור של ט' וודשים ג' עיבור של י"ב וודשים וביאור הדברים כי עיבור של ט' וודשים זה היה בעיבור הבינה מו"א ג' גו ג' וכ"א מהם נכלל ונתקשר בשלשתן ונצחו נכלל

ונתקשר בשלשתן שהם וז"ת. והוד נכלל ונתקשר באותן הג' וכן
 יסוד נכלל באותן הג' זהו ג' כלולין גו ג'. ג' תתאין כל א' [נכלל] בכל
 ג' עילאין הרי הם ט' בווי של כללות וכנגדן הוצרך עיבור של ט'
 ודשים. עיבור ז' ודשים הוא שהוצרך לכללות זה"י דא"א ווצי ת"ת
 התנותן בווי"ג ווצי ת"ת העליון דא"א כנ"ל וכללות זה היה לצורך
 א"א עצמו לפי שהיו זה"י מגולים הוצרך ליכלל עד"י כדי שיצאו ז"ן
 אז על ודי כללות הזה וילבישו את זה"י דאריך אנפין. והנה כללות
 הזה הוצרך לו ז' ודשים לבד אך לצורך ז"א נתוספו ב' ודשים שהם
 ט' כי א"א נשלם כללותו בז' ודשי ולכללו [ז"א] ג' גו ג' הוצרכו לט'
 ודשים אך הנוקבא דז"א לא נשלמה עד תשלום כל י"ב ודש כמ"ש
 בע"ה. ונבאר עתה ענין ז' ודשים דא"א הם כך כי ת"ת דא"א נכלל
 ווצי תנותן בעליון לכן לא הוצרך ליכלל בכל ג' עילאין כיון שווצי
 הוא מכלל העלאין לכן נכלל בווצי העליון לבד והוא ודש א' אך
 הנצח הוצרך ליכלל בכל הג' עלאין כי הוא מדה בפ"ע וכולל
 מתנותונים וצריך ליכלל בכל ג' עליונים וכן הוד. הרי ששה ודשים
 לז"ה וודש א' לת"ת הרי הם ז' ודשים וז"ס שאמרו רז"ל שמרע"ה
 נולד לו' ודשים כי הוא מבווי"ת ת"ת הזה שנכלל ווצי בווצי העליון
 והם ז' ודשים. אך יעקב מיסוד א"א וגם הוא נכלל בווצי הת"ת
 העליון א"כ צריך יותר מז' ודשים וז"ס מ"ש בזוהר משה מלגאו
 שהוא ת"ת ויעקב מלבר שהוא היסוד. עיבור ג' של יב"ז הוא
 להוציא המל' וז"ס ואזר ילדה בת ר"ת י"ב כי הבת נולדה אזור יב"ז
 [י"ב שבטים] ונשתהה שם יב"ז וזהו לשון ואזר מלשון ואזר עד
 עתה. וענין י"ב אלו הוא ע"ד הנ"ל כי נכללה גם המל' בכ"א מג'

עלאין וזג"ת והוצרכו לה' ג' וודשים אחרים כי נכללו תזולה ג'
 תזותנות זה"י בכל א' מג' אמצעיות והם ט' וודשים ואחר כך נולדה
 המל' כנ"ל ואחר ילדה הבת ונשתתה ג' וודשים אחרים כדי לכלול
 בכ"א מג' אמצעיות הרי יב"ז:

ונזוזור לבאר ענין הכללות דא"א הגה כאשר עלה הגה"י דא"א לג'
 אמצעיות וזג"ת שלו עלו גם כן מובזור האורות של מאנין תבירין
 למעלה עמהם. ודע כי במעי אמא היה נכלל מה שהוא יותר זך
 וברור (ומזה נעשה פרצוף ז"א וכל נקודה מאותן הנקר' מאנין תבירין
 היתה כלולה מי"ס. והנה כשנתקן פרצוף א"א ואו"א עלה האור יותר
 זך) ומזה נעשה פרצופים הנ"ל ואמנם נשאר קצת אור שלא יוכל
 להתברר שהיה עב בלתי זך (והנה) מג"ר כוז"ב שבכל נקודה מז'
 נקודות תבירין ועתה כשנתקן זז"ן הובררו גם הג"ר של כ"א וא'
 מהנקודות אשר מהם נעשו פרצוף א"א ואו"א מהג"ר והיותר עב
 מהג"ר שלא יוכל לעלות בג' הנ"ל הגה הוא לוקחם ז"א לעצמו כי
 אע"פ שאינו ראוי לבווי"א או"א ראויין הם לז"א ואז הובררו מהם אוכל
 מתוך פסולת ומכל ג"ר שבכל א' וא' מהז' נקודות נתהווה מהם רישא
 דז"א ג' מוויזין כוז"ב דיכיה בהיותו בסוד עיבור במעי אמא כי אע"פ
 ששם הוא ג' כלולים בג' עכ"ז גם העובר יש לו ראש אפי' היותו במעי
 אמא. ואז"כ נתבררו ד' בווי" שיהם וזג"ת מנקודות של ז' נקודות
 ומהם נתהווה גופא דז"א ונתברר מהם היותר זך וברור ע"ד הנ"ל
 בג"ר ונשאר ג' שהם הי"ס שבכל נקודה ונקודה שלא נתבררו כלל
 עד זמן היניקה כמ"ש בע"ה. ולפי שהם תזותונים והקליפה נאוזות
 בהם מאד לכן לא יכלו להתברר עתה והנה ז"ס אשה כי תזריע

וילדה זכר וטמאה ז' ימים והטעם לפי שז"א נשתתה בעיבור כדי להתברר ונתבררו בו ז' בוזי הג"ל שהם כוז"ב וזגת"ן וכשנולד ז"א אז כל הדינין שהיא הפסולת הנשאר מז' בוזי שלא יכלו להתברר יותר כי היא פסולת וכבר נברר האוכל ויצא הפסולת של ז' בוזי בסוד דם נדה היוצא בעת הלידה לכן תטמא ז' ימים כנגד ז' קליפות ההם אך אם נקבה תלד שהם ז' קליפות אלו הג"ל ועוד ז' קליפות אחרים שהם הפסולת הנשאר בהם גם מז' בוזי המל' שיש בכל א' מהבוזי הג"ל כי הנקבה אינה רק אזור בירור הזכר לכן טמאה שבועיים י"ד יום ז' וז'. והנה אוח"כ בזמן היניקה כמו שהמינקת נהפך לה דם נדה לזולב כך אותם ג' של הי"ם שלא נתבררו בזמן העיבור כג"ל והיו דינין כולם בסוד דם אבל עדיין היה אוכל בתוך הפסולת ולכן לא יצא בסוד הלידה כנודע אמנם נשאר בתוך האמא והוא להתברר שם באורך זמן היניקה ונתהווה האוכל שבהם לבוזי וזולב ומניקה אמא לז"א מוזלזל זה כדי שיהיה שלם בכל קצוותיו. וזמן היניקה כ"ד וודש והטעם כי ההוד צריך להתמתק בוז' וודשים לפי שהיא כלולה בוז' עליונות והוא וז' וכן יסוד וז' וכן במל' וז' עד"ז הג"ל ס"ה כ"ד וודש וע"י יניקה מבוזי הי"ם זו נגדל ז"א כי בכ"ד וודש נתפשטו התלת שהיו כלולים בג' ונתגדלו והיו מו' קצוות. וא"ת והלא היו בג' כליכ' בג' ואיך אמרנו שהג' ספירות הגז' נשארים תוך אמא בסוד הזולב. אך הכוונה שלא נתבררו עד זמן היניקה כי אז הדינין שהיו בהם נתמתקו בסוד הזולב המניקה אותן ואז ע"י הזולב שהוא נגדלו בוזי השוקיים וג' אחרונות שבו כי תזולה היו וזכרים הרבה מבוזינתם ולכן היו ג' כליכ' בג' ולא היו זכרים בהם ואזור שיעק ולקוז אותן בוזי

של הדין שבהם והובררו ע"י יניקה אז נשלבמו ונגדלו רגליו כי לא
 נשארו תוך אימא כל ג' ספירות הי"ם רק הדינין שבהם שראוים
 להתברר בסוד הדם הנחפך לזולב. והוא דוגמת הנער שכבר יש
 לו שוקיים ורגלים ואינו יכול להלך בהם עד שיונק ואז ע"י יניקה
 מתגדלים רגליו ומתזזיל להלך בהם ובוזי התפשטות מג' עלאין שהו
 כלולים שם וזהו הגדלתן. אמנם יש לראות כי כל ב' שוקיים נבררים
 ע"י היניקה ונגדלין והרי נצו הוברר בתוך העיבור אך הטעם כי
 בהדי הוצי לקי כרבא כי נ"ה בסוד תרי פלגי גופא וכיון שלא הוברר
 הוד גם בירור נצו אינו מתגלה עד שיגמור הוד להתברר ביניקה.
 וסוד הזולב הוא שם אהי"ה בבינה כזה כי אהי"ה דההי"ן פשוט
 ומלא ומלא דמלא אהי"ה אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה אל"ף למ"ד פ"ה ה"ה
 ה"ה יו"ד ו"ו דל"ת ה"ה ה"ה הם אותיות זולב עם המלה והכולל.
 וכבר ידעת כי אהי"ה דההי"ן הוא בדעת ובת"ת ששם מקום השדיים
 ורדים בכל קו אמצעי. גם באופן אזור כי הלא דם נהפך לזולב והנה
 הדם הוא אזוריים של שם אהי"ה גימ' ד"ם כזה א' א"ה אה"י אהי"ה
 ותסיר ממנו ד' אותיות אהי"ה ויוזור גימ' זול"ב שהוא המלוי לבד.
 וסוד השדיים והרדים הם בסוד ויעבור כו' כי סוד ויעבור ע"ב מימין
 רי"ו מהשמאל הוי"ה באמצעיתא וכ"ו בבינה כי היא המנקת. והנה
 ע"ב ורי"ו הוי"ה גימ' ע"ד"י שהוא השדיים גם נקרא רדים והם סוד
 אלהי"ם שבבינה שהוא א"ל מימינא מי" משמאלא ה' באמצעיתא
 תצרף א"ל שבימין עם דד ויהיה א"ל דד תצרף מי" משמאל עם דד
 ויהיה מי" דד וז"ס אל"דד ומי"דד מתנבאים במוזנה. והנה כאשר
 אמא היא מניקה לבנים אז נק' א"ל ע"ד"י ע"ש השדיים המניקים בהם

וכשעולה למעלה ומסתלקת מעל הבנים שכבר נזמר יניקתם אז נק' אמא אל עליון גומל וחסדים טובים שאנו אומרים בברכת אבות וגומל מלשון ויגדל היכל ויגמל כי נזמרה זמן יניקה. וסוד אל עליון הוא בינה כשעולה למעלה ושד"י הוא כשהוא מניקה בשדיים שלה וכבר

ביארנו מה הוא שד"י גם עליון הוא אווריים דס"ג גימ' עליון ושם א"ל הוא נזר הפנים דס"ג שם י"א"י שבו גימ' א"ל וזהו א"ל עליון (גם אהי"ה דיודין עה"כ וד' אותיות גימ' עליון) ונזוזור לבאר אות ה' דבאמצעיתא הנשאר משם אלהים הנז"ל כי א"ל מימין מ"י משמאל ה' באמצעיתא כנ"ל וביארנו כי א"ל מ"י הם ב' דדים בסוד אלד"ד ומיד"ד וסוד ה' הוא הוולב שמתפשט בב' הדדים האלו לכן הוא באמצע כי הוא מתפשט לדד ימין ושמאל והנה נמצא כי ב' מיני וולב יוצאין א' לדד ימין וב' לדד שמאל וא"כ צריך שיהיה בה' זו ב' מיני וולב והם באופן זה כי אות ה' יש לה ב' ציורין ד"ו ד"י גימ' כ"ד גם אם תמלא ה' זו בג' מיכואים שסימנם יה"א הוא גימ' י"ו ועם כ"ד גימ' וולב וכל זה מהציר בלתי מנין הה' עצמה גם באופן אזור ג' ההי"ן במלוי ה"י ה"ה ה"א גימ' א"ל ועם ו' אותיות הרי ל"ז וג' אותיות המילוי יה"א הרי גימ' וולב והרי ב' מיני וולב יוצאין מן ה' זו שבאמצע הדדין של בינה ומן ה' זו מתפשטים ב' מיני וולב א' לדד ימין וב' לדד שמאל:

פרק ד עיבור ב' והגדלת השלישים:

ועתה נבאר מ"ש בזהר פ' אזורי מות דס"ה בטר דינקא להו אתעברת מנייהו פי' כי הנער אין לו דעת שלם עד שיהיה בן ט' שנים ויום א' שאז ביאתו ביאה להיות דעתו שלם בסוד והאדם ידע את חוזה אשתו (ואע"פ שנשלם כל הפרצוף שלו) לכן אזור יניקה דז"א חוזר להתעבר באמא עיבור ב' כדי להיות לו מוויזין אע"פ שכבר נשלם לו כל הפרצוף של ו"ק בימי יניקתו וכדי שלא תתמה מזה איך יש עיבור ב' אזור היניקה הלא מבשרי אוזוה אלוה והענין כי כמו שבמל' עולין נשמות של התוותונים בכל לילה כשאומר בידך אפקיד רווי ומתעברת מהם ומתוודשים שם בסוד וודשים לבקרים רבה אמונתך כך אמא עלאה אתעברת פעם ב' מנשות ז"נ ומתוודשין בסוד מוויזין וודשים הגיתנין להם. והנה בעלות ז"ן במעי אמא אז עושין שם מ"ן אל הבינה לזווגה עם אבא וע"י זווג זה מולדין ומורדין המוויזין לז"ן. ונבאר עתה סוד גדלות ז"א כי הלא בהיות ז"א בעיבור ראשון ג' כלולין בג' במעי אמו. היה בוזי אות ו' שבתוך ה' של בינה ה' עלאה ובאות ו' זו יש פסיעה לבר וז"ס נקודת ו' הבולטת בסוף הו' וז"ס נקודת המל' העומדת עם ז"א שהוא אות ו' בלתי ראש בסוד ג' כלילין בג' ו' זעירא. וכשיוצא ז"א לזוין אז הוא בוזי אות ו' הנגלית בשם הוי"ה העומדת אזור ה' ראשונה ואז יש לזו הו' ראש וראש הזה הוא רמוז לרישא דז"א כוז"ב בסוד הקטנות והיניקה לבד כי עדיין איברים שכל דקים כקרני וזגבים (ז"ב וזגבים גי' ס"ג סוד ס"ג שהם הנקודות) ואינם נקראי רק בוזי ו"ק לבד אך עכ"ז יש לו ראש

של קטנות והוא ראש של ו' וו"ק שלו הוא התפשטות ו' שלו ודקות ו' למטה בסופה הוא בוי" מל' הכלולה שם עמו בזמן היניקה ג"כ:

ועתה נבאר בוי" הג' של הגדלות כי להגדיל אברים של קטן זה שהם קטנים כקרני וזגבים צריך שיכנסו זה"י דאמא תוך ו"ק דז"א ואז פרק עליון דנצח אמא מתוזבר עם ב' פרקין של וסד ז"א ועולין עד רישא דז"א ונעשית וחכמה שלו מג' פרקין ופרק אווד דהוד אמא מתוזבר עם ב' פרקין עלאין דגבורה דז"א ונעשית בינה שלו ג"כ מג"פ בראש הז"א. וז"ס מ"ש בזהר בק דרמ"א וסד וסדים גבורה גבורות כי פרק א' דנצח אמא שהוא קו ימין הנק' וסד נתוזבר עם ב' וסדים שהם ב"פ עלאין דוסד ז"א ונעשה ג"פ שהם ג' וסדים ונעשים מהם וחכמה דז"א ועד"ז נעשית בינה דז"א מן גבורה גבורות ועד"ז נצח נצחים הוד הודות שהם ב"פ תתאין דז"א אמא שאלו אינם נקראים וסדים וגבורות ומתוזברים עם ז"ה דז"א להשלימם כמ"ש בע"ה. וקשה כי כמו שאמרו וסד וסדים גבורה גבורות כו' למה לא אמרו ת"ת תפארות ג"כ. ונזוזור לענין כי כן עד"ז פרק א' דיסוד אמא נתוזבר עם ב"פ ת"ת עליונים דז"א ונעשה מהם דעת דז"א ופ"ב דנצח אמא נתוזבר עם שלישי א' הנשאר מג' שלישי וסד דז"א ועם שלישי עליון דנצח דז"א ונעשה וסד דז"א מג' שלישי. ופ"ג דנצח אמא יורדת עם ב"פ דנצח ז"א ונעשה נצח ז"א מג"פ. ודע כי כשיורד פ"א דנצח דאמא ונעשה וחכמה דז"א הנה לא ירד רק פ"ת דאמא כי כן סדר ירידתו ואז"כ כשרוצה ליכנס פרק אמצעי של נצח דאמא כדי לעשות וסד דז"א כלול מג"פ אז ירד פ"ת דנצח דאמא שהיה בתזולה בוחכמה דז"א ויורד עתה אל הוסד ונשאר פ"א דנצח אמא

בוזכמה דו"א ואו"כ כשרוצה לכנס פ"ג דנצחון אמא להשלים נצחון ז"א
 הגה אז נכנס פ"ע דנצחון אמא בוזכמה דו"א ויורד פרק אמצעי דאמא
 בוזסד ז"א ויורד פ"ת דנצחון אמא בנצחון ז"א ועל סדר זה נשלם קו ימין
 דו"א וכן עד"ו בקו שבמאל דו"א הנעשה מג"פ דהוד אמא ועד"ו בקו
 אמצעי דו"א הנעשה מיסוד אמא. הגה נמצא ווסד דו"א נעשה מן
 וזיבור ג' שלישים נפרדין זה מזה שהוא פרק אמצעי דנצחון אמא ופרק
 תוזתון דוסד ז"א ופ"ע דנצחון ז"א ומוזיבור שלשתן נעשה ווסד ז"א וכן
 עד"ו בגבור דו"א וכן בת"ת דו"א משא"כ בשום ספי' אוזרת מי"ס
 דו"א כי אלו הולכים בבחינת שלישים נפרדין זה מזה. והגה נמצא כי
 הו"א בכ"א מי"ס הגדיל שלישי א' שלקוח מבינה כי היה בו ב' שלישי'
 שלו ולקוח שלישי א' מאמא ג"כ והדיל וכן בכל הי"ס שלו וס"ו
 שאמרו"ל כי הידור מצוה עד שלישי כי כך ב"א מגדילין בו שלישי
 ובוה תבין אם שלישי זה שארו"ל הוא מלגאו או מלבר והגה הטעם
 שכל ז"א נעשה ע"י שלישים אלו הוא סוד הפסוק וכל בשלישי עפר
 הארץ כי זון נקראים עפר בסוד הכל היה מן העפר ואפילו גלגל
 וזמה ואלו נמסדדין בשלישים. ופי' הפסוק מי מודד בשעלו כו' כי
 ההפרש שיש בין מדידה לזרת שהמדה יש לה בית קיבול לקבל מה
 שנותנין לתוכה ולכן אוזר שמודד מדה ראשונה זורק אותה מהכלי
 כדי לוזזור פעם ב' למלאות המדה למדוד יותר אך הזרת א"צ לזרוק
 שום דבר כי אינו בוזי' בית קיבול כמו המדידה [ס"א המדה] א"כ פי'
 הפסוק כך ע"י מי" פי' הבינה אמא עלאה מודד בשעלו מים הם ב'
 מים תתאין ועלאין שהם זון שהפרישן והבדילן זה מזה בסוד ויבדל
 אלהים בין המים כו' וזה נעשה ע"י מדידת המדה שאוזר שמלאו

פעם א' מים בוזי' א' של מים עלאין הגה זורק מזה שבתוך מדה זו ליתן אל ז"א וזוזרת למלאות המדה פעם ב' של בוזי' מיין תתאין אזורים לצורך הנזק. ולכן בענין ז"ן הזכיר לשון המדה שצריך להבדיל ולהפריש בין ז"ן וזה ע"י מדה המתמלאת וזוזרת פעם אזורת להתמלאות מיין תתאין משא"כ בזרת כי כולו לצורך ז"א הנק' שמים כי מ"י שהוא בראש הפסוק תיכן השמים בזרת. וענין תוכן הוא שנותן קצבה וגבול ותזוהם וע"י הזרת מדד בו ואמרה עד כאן יהיה גבול מוזו וחכמה וע"כ יהיה חסד וע"כ יהיה נצח ועד"ז בקו שבאל ובקו אמצעי ואזור כך וכל בשליש עפר הארץ פירוש כי מדדה הבינה בשליש עליון של ת"ת דז"א שהוא מקום הזוזה ושם בשליש ההוא יוצאת מדת מל' נזק' הנק' עפר הארץ כנז' באדרא דנפקי מבין וזוזהי מבין תרין דרועין דיליה. וז"ס המזוזה שהיא המל' כי מזוזה גי' אדנ"י וראוי ליתנה בסוף שלישי עליון של הפתוח לרמוז אל המל' שיצאה בשליש עליון של ת"ת דז"א בסוד והיה שדי בצריך שהוא שם שדי המזין מהקליפות הנקרא צרי"ך כי לכך יצאה המל' שהיא המזוזה באזורי ז"א כדי שלא יהיה אוזוזה אל הקליפות באזוריו כנ"ל לכן יש כוז בשם שדי להבריוז הקליפות שהם צרי"ך (שדי ר"ת שומר דלתות ישראל):

דברי יעקב צמוז מ"כ דרוש התפשטות נה"י דאו"א בז"א להגדילו ורצוני לסובכו לכאן והוא ביאור נאה.:

הגה המוזין דז"א נעשין מנה"י אמא וכך סדר הבנין כי הלא כל מדה יש בו ג' פרקין ויורד פ"ת דנצח אמא במקום שעתיד להיות וחכמה

דז"א ועולין שם ב"פ דחוסד ז"א ונעשים וזכמה מג"פ ואז"כ יורד פרק
אמצעי דנצו אמא במקום וזכמה דז"א ונדרוזה משם פ"ת ונשאר פרק
אמצעי בזכמה דז"א ופ"ת יורד בזוסד ז"א ועולה שם פ"ע דנצו ז"א
ונעשה וזסד של ג"פ. אז"כ יורד פ"ע דנצו אמא במקום וזכמה דז"א
ופ"ב דנצו שהוא בזכמה נדרוזה משם ויורד בזוסד שלו ונדרוזה משם
פ"ת ופרק זה התוותן יורד בנצו ז"א ונעשה נצו ז"א מג"פ. והנה
ההוד הוא קו שמאל ונעשה בינה שלו מהוד אמא ויורד פ"ת דהוד
אמא במקום בינה דז"א ועולין שם ב"פ דגבורה דז"א ונעשה בינה
שלו מג"פ אז"כ יורד פרק אמצעי דהוד אמא במקום בינה דז"א
במקום אותו פ"ת דהוד אמא ויורד פ"ת בגבורה ועולה שם פ"ע
דהוד ז"א ונעשה גבורה שלו מג"פ. אז"כ יורד פ"ע דהוד אמא
במקום בינה דז"א ונדרו' משם פרק אמצעי ונשאר פ"ע בבניה שלו
ופרק אמצעי יורד בגבורה שלו ונדרוזה משם פ"ת בהוד [ס"א דהוד
דאמא בהוד דז"א] ונעשה הוד שלו מג"פ. והנה היסוד הוא קו
אמצעי ויורד פ"ת דיסוד אמא בדעת ז"א ועולין שם ב"פ דת"ת שלו
ונעשה דעת שלו מג"פ אז"כ יורד פ"ע דיסוד אמא בדעת ז"א ונדרוזה
משם פ"ב ונשאר פ"ע בדעת ופ"ב יורד בת"ת דז"א בשליש עליון.
אמנם נגד היסוד דז"א אין בו לבוש מצד אמא בפטות והטעם כי גם
מוזין אי לו כי ה"ז נתפשטו עד ההוד דז"א וז"ס אמא עלאה עד הוד
אתפשטת אך עכ"ז מהארת התפשטות ה"ז מתקבץ הארתם ביסוד
ונק' כל וכמו שקבל הארץ הוזסדים כך מתפשטים הארת הלבוש
שלהם מנה"י דאמא ומכוז יסוד דאמא אשר בו גנוזים הוזסדים (כן)
ברישא דז"א יורד משם ומעטרה שלו מאיר עד היסוד אשר בו

ונזוזור לענין כי ע"ד שביארנו שנתפשטו ג"פ דנצח דאימא בקו ימין
 דז"א וכן ג"פ הוד בקו שמאל דז"א ג"כ נתפשט יסוד דאמא בקו
 אמצעי באופן זה כי מפ"ע דיסוד אימא נתזכר עם שני פרקים
 עליונים דת"ת דזעיר אנפין ונעשה מהם דעת דז"א מג"פ וכן פ"ב
 דיסוד אימא נתזכר עם פ"ת הנשאר מת"ת ז"א ועלה עם פ"ע דיסוד
 ז"א ונעשה ת"ת דז"א מג"פ ואמנם יסוד דז"א נשאר בו ב"פ לבד כי
 יסוד אמא הוא יסוד נוק' קצר ואין בו רק ב' שלישים ושליש א' יורד
 לדעת ז"א וא' לת"ת דז"א ונמצא שאין מה ליתן ליסוד דז"א מוזלק
 אמא כלל ונשאר בבזוי ב' שלישים לבד משא"כ בכל שאר הספי'
 שיש ג' שלישים בכל א' מהם ע"י שלוקוחתם מאמא וז"ס ויהי יוסף
 יפה תואר ויפה מראה ר"ת יתום כי נשאר יתום מאמא שהיא בינה
 כי שאר הספי' אמא עומדת עמהם משא"כ ביסוד והנה סדר
 התפשטות הג"ל הוא כך כי תזלה נתקן וזכמה דז"א ע"י פ"ע דנצח
 אמא ואז"כ בינה ע"ד ז"א ואז"כ דעת ואז"כ וזסד ואז"כ גבורה ואזר
 כך ת"ת ואז"כ נו"ה ואז"כ יסוד ואז נשלים הגדלת דז"א ע"ד הג"ל:

פרק ה' מוויזין וצלם דז"א:

ועתה נשלים לבאר הגדלות דז"א ומ"ש בזוהר בתר דינקה להו
 אתעברת מינייהו ובזוי' המוויזין שלו ובזוי' הצלם גם מ"ש בזוהר כי
 או"א ירתי תרין עטרין לבנייהו. והענין הוא דע כי בדיקנא דא"א יש
 תרין מוזלות מוזל עליון נוצר וזסד שהוא תיקון וז' מוזל תוזתון ונקה
 שהוא תיקון הי"ג והנה אבא יונק ממוזל וז' עליון ואמא ממוזל תוזתון

והגה בטש' מזל עליון במזל תזותון ומכוח בטישה זו שאין אנו יכולים לפרש פי' בטישה זו מה ענינה ואז יוצאין משם ה"ז ממזל עליון וה"ג ממזל תזותון ואז מזל עליון נותן אותן הה"ז דיכיה לאבא ומזל התזותון נותן הה"ג דיכיה לאמא ואזרי שקבלו או"א וזו"ג אלו מב' מזלות אז מזדווגים או"א ואז נותן אבא ה"ז לאמא ואז נכללין הזו"ג במעי אמא. והגה כאשר או"א מזדווגים הגה זולת הזו"ג שקיבלו כנ"ל הגה אבא מוציא טיפה ממוזין שלו ונק' וחכמה ואמא מוציא הטיפה הנק' בינה וכל אלו מתערבין במעי אמא והם י"ב בוזי וזו"ב ה"ז ה"ג נמצא מאבא יצאה וחכמה וה"ז ומאמא יצאה בינה וה"ג. וכולם מתערבין במעי אמא גז"ס בתר דינקת להו אתעברת מנייהו. פי' כי אזור היניקה מתעברת אמא ממוזין אלו של זו"ן. ואלו הזו"ג הם ב' עיטרין הנז' בזהר דירית או"א לבנייהו. והגה כאשר אמא יולדת מוויזין אלו הם נעשין בוזי ד' מוויזין שהם וזו"ב וזו"ג וז"ס. ס' של צלם כי אותיות צלם הם מתתא לעילא ום זו כנגד ד' מוויזין כי כ"א מהם כלול מי'. ואז"כ אמא עלאה מלבשת וכולת אלו הד' מוויזין תוך זה"י שלה וחכמה בנצון. בינה בהוד וזו"ג ביסוד. ומרכנת ומשפלת עצמה ונכנסת תוך ז"א עם המוויזין האלו כי ז"א אינו יכול לקבל מוויזין אלו לרוב גדלות אורם אם לא אזור התלבשות' תוך זה"י אמא ואז נכנסים נצון דאמא ובתוכו מוויזין וחכמה בוזכמה דז"א והוד דאמא ובתוכו מוויזין בינה בבינה דז"א ויסוד דאמא ובתוכו מוויזין וזו"ג בדעת ז"א ונמצא כי קודם התלבשותם היו ד' מוויזין שהם סוד ס' דצלם ואזור התלבשותם שנכללו וזו"ג ביסוד אמא ונעשה ג' מוויזין שהם ל' של צלם הבאה אזור הם מתתא לעילא. ובוזי ל' זו הוא אזור

התלבשות המוויזין בזה"י דאמא. והנה אזור שזכנסו זה"י דאמא
ובתוכן המוויזין כנ"ל וזכנסו בראש ז"א או נגמר צ' של צלם כי שם
הוא בוזי צ' כי מוויזין אלו אינם נשארם ברישא רק בכל גופא
מתפשטים שהם וזב"ד וזג"ת זה"י. הרי צ' ומתזלה היה ו"ק וע"י מוויזין
אלו נגדל בבוזי צ' ע"י כניסת זה"י דאמא עם המוויזין שבתוכם בתוך
ז"א וכנ"ל בסוד הגדלת השלישים של ז"א ואותו הדרוש שייך עתה.
כי ע"י אלו המוויזין הגדיל ז"א. גם צ' של צלם באופן אזור כי עתה
נעשה דיקנא דז"א בט' תיקונים:

ונבאר עתה ט' תקוני דיקנא מהיכן נעשו והענין כי הלא כבר ביארנו
כי ג' מוויזין וזב"ד נתלבשו תוך זה"י אמא ואז"כ נתלבשו תוך הכלים
של ג"ר דז"א הרי הם ט' בוזי ומכוחם יצאו ט' ת"ד דז"א. ואמנם כבר
בארנו כי תרין עטרין דאו"א הם ה"ז וה"ג שבתוך היסוד ונעשה דעת
דז"א והכוונה כי יסוד דאבא נק' וזסד ע"ש שהוא מימינא ויסוד
דאמא נקרא גבורה ע"ש שהיא משמאלא לכן נק' וזו"ג תרין עטרין
ע"ש המקום שמהם יצאו. ודע כי מ"ש לפעמים מל' דאבא או מל'
דאמא הפי' כי עטרת דיסוד אבא אשר הם סוד מילה ופריעה. יסוד
ועטרה. הנה עטרה זו אנו קורין אותה מל' דאבא. וביסוד אמא יש
בה נקודה אוחת הנקרא נקודות ציון. והב' עטרין הם מורישין לבניהם
זו"ן כדי שיזדווגו יחדו. וז"ס בעטרה שעטרה לו אמו ביום וזתונתו
ומ"ש בעטרה לשון יויד ולא אמר בעטרות אזור שהם ב' עטרין
הטעם לפי שהזו"ג תזילה הם נפרדין ונזלקין לב' מוויזין בסוד ב'

ד'צלם ואזור שיתלבשו תוך ז'ה"י של אמא אז נכללין הזו"ג תוך יסוד אמא ונעשים וזד מווצא סוד ל' ד'צלם. ואז נקרא וזד עטרה וזהו בעטרה שעטרה לו אמו לשון יויד וזה סוד ע' של תפילין של ד' ראשין ושל ג' ראשין שמתזלה היו ד' מוויין ואז"כ נעשו ג' מוויין לבד. וז"ס שהקב"ה מניו תפילין בכל יום פי' שאו"א לא מתפרשין לעלמין לתת וזיות ומוויין (נ"א ומוין) לזון כדי שיוזיו העולמות אמנם לתת להם עטרין כדי שיזדווגו זון אינו תלוי אלא במעשינו הטובים ובתפלתנו וביווד ק"ש ואז מתעברת אמא ומעטרת לז"א בב' עטרין שהם סוד וזו"ג וז"ס שהקב"ה מניו תפילין:

שער הכללים (המשך)

פרק ו ירידת הזו"ג:

ועתה נבאר ענין הזו"ג כי הם ה"ז וה"ג וז"ש ובדעת וזדריים ימלאו כי הם י. וה"ז שבדעת מתפשטים לה"ז שהם מוסד דז"א עד הוד שכו וה"ג הם יורדין ביסוד ושם נתנין בפקדון לתתם לזוק' וז"ס והיה האוכל לפדון לארץ וזילוק הוסדים באופן זה הוא. כי ג' ווסדים ניתנין לזוג"ת אך ווסד של ת"ת לא היה מכוסה כי אם שלישי א' משא"כ בזרועות שהוסדים שבהם סתומים ומכוסים לגרי גם ב' ווסדים של ז"ה כולם מגולין לגמרי כי יסוד אמא אשר הוסדים מכוסים בתוכו אינו מגיע רק עד שלישי עליון של ת"ת ואפי' עד כאן

לא היה מגיע לפני שהוא יסוד הנזקבא והוא קצר מאד. אך על כ"ז כשמרכנת עצמה מגיע עד שם נמצא כי ב' וחסדים ושליש א' מה מכוסים וב"ז וב' שלישים הם מגולים ולכ היו ב' הווסדים [ס"א ולכן היה ענין הזה כי הווסדים] המגולים אורם כפול מן המכוסים כפליים וכל שלישי מספיק לב' שלישים המכוסים לכן ב' שלישי ת"ת המגולים מספיק שלישי לבד לעצמו ושליש ב' לעשות רישא דנזק' מבין ודוהי כנזכר באדרא. וב"ז המגולין דנו"ה נכפלים ג"כ ווציין מספיק לז"א ומווציין נעשין תרין מוויין לנזק'. והנה כאשר וורדו ה"ז וה"ג מיסוד אמא עד יסוד ז"א ושם נתקבצו כולם וע"י קיבוץ זה כאשר ווורין הווסדים לעלות מתתא לעילא בסוד או"מ מבחוץ. כי דרך ירידה בתוך היסוד הוא או"פ ועתה עולין מבחוץ ליסוד אמא באו"מ. והנה עם מ"ש כי הווסד המגולה הספיק הוצייו לבד א"כ עתה שגם הב"ז ושליש המכוסה נתגלו עתה בסוד או"מ א"כ גם הם נכפלים לב' וא"כ ווציים מספיק להם עצמן לב' זרועות ולשליש הת"ת והוצי אוה"מ עלה למעלה. כיצד שלישי הווסד דזרוע ימין עלה לזכמה ושליש ווסד דזרוע שמאל עלה לבינת ז"א. ווצי שלישי לדעת ז"א לצד הווסדים ווצי שלישי לדעת ז"א לצד הגבורות:

והנה הטעם שזכ"ד דז"א מספיק להם שלישי א' לבד לכ"א מהם ווצ"ת ג"ה ז"א צרי שלישי ווצי לכ"א. הטעם הוא לפי שהווס"ב היו מתזילה בדעת דז"א ושם הגיוו רושם שלהם והוא הארה גדולה מבזוי" כל אלו הווס"ג ומתקבצים יווד לכן מספיק אותה הארה (ר"ל

רושם) לו ולשכנו ולכן א"צ וזב"ד דז"א רק שלישי א' דחוסד לבד
 לכ"א מהם מישי"א כ בשאר ספיר' דז"א. והנה לעיל אמרנו כי מב'
 שלישי וחסד המגולים דז"א בת"ת בו הספיק שלישי לעצמו ושלישי
 האזור נעשה כתר דזוק'. דע כי וזצי לבד הספיק לכתר זוק' וזצי
 שלישי נעשה כתר דז"א עצמו ואדרבא יותר מווציו עלה לכתר ז"א
 ופוזות מווציו זיתן לכתר זוק'. והנה עדיין נשאר בזוי שלישי המכוסה
 שבת"ת כי עתה בוזרת החסדים בבזוי או"מ נכפל אורו לב' ג"כ וזצי
 אור שלו עלה ג"כ לכתר ז"א עם וזצי שלישי תזותן דת"ת כז"ל ויש לו
 עתה ג"כ אל הכתר שלישי דוגמת וזב"ד המוויזין. גם כתר של ז"א
 נעשה מווצי ת"ת התזותן של אמא כי מנה"י שלה נעשה ג' מוויזין
 ושאר גופא דז"א:

פרק ז':

ועתה נבאר ענין פרצוף זוק'. כי כמו שהז"א נעשה גידוליו מנה"י
 דבינה וזצי ת"ת התזותן גם זוק' נעשית מווצי ת"ת התזותן ומנה"י
 דז"א כמ"ש. והנה רישא דילה נפקא מאזוריו ולא פב"פ והטעם הוא
 כי אזוריים הם דינין ויש בהם אויזה לויצונים ולכן נדבקו
 האזוריים יחד שלא יתאווזו בהם הויצונים וז"ס השיב אזור ימיו
 מפני אויב (כי המל' נקר' ימין כמ"ש הכתוב נצבה שגל לימינך וגו').
 וא"ת א"כ היה ראוי שתצא זוקבא יותר עליונה שוה בכל אורך
 פרצוף ז"א שלא יאווזו הויצונים בכל קומתו. התשובה הוא כי
 ברישא דז"א אין יכולים הויצונים להתאווז רק לתתא ממקום

שהזוסדים מתגלים שלכן שם יוצאת נוקבא לכסות האזוריים. ובוה תבין עני שבועות ונדרים כי מאזור שהשבועה הם כנשבע במלך עצמו שהוא מל' והנדרים הם כנודר בוויי המך שהוא בינה הנקרא וויי המלך בסוד תפילין הנקרא וויים כנודע א"כ למה השבועה וזמור מנדר. והטעם הוא כי למעלה נגד בינה אין אומיזה לוויצונים כ"כ אבל לתתא במקום מל' שם סביב רשעים יתהלכון וניתן להם כוז גדול להתוונק ולהתאוון שם לכן עונשו מרובה. גם בזה תבין למה נדרים וזלין ע"ד מצוה משא"כ בשבועה. והטעם לפי שהנדרים למעלה בבינה והם גבוהין מן המצוה לכן וזלין עליהם וז"ס התרת נדרים בליל יוה"כ לפי שבאותו יום אנו (מעלין) [ס"א עולים] ע"ד הבינה ויש לנו יכולת להתיר נדרים אשר שם. אך השבועה היא במל' לכן אינה וזלה על המצוה. ונזוזור לעני כי משליש א' דת"ת דז"א המגולה נעשה ב' כתרם לזון והנה מג"פ דנצון ז"א נעשה קו ימין דנוקבא ג"ס וזון. ומג"פ דהוד נעשה קו שמאל שלה בג"ה. ומג"פ דיסוד דיליה שהוא ארוך להותו דכורא לכן ממנו נעשה קו אמצעי דנוק' דת"י שבה. ובוה תבי סוד המעשר כי העשירי יהיה קדש לפי שהנוק' לה היה בה מתוילה רק נקודה א' לבד שהיא המעשר שלה וזהו שרשה ועיקרה ושאר הט' ספי' באו מבזון ממה שקבלה מז"א ע"ד הג"ל כי בתזלה כשיוצאה אזורי ז"א או יצאה בסוד נקודה כלולה מי' ואז"כ נתפשטה נקודה זו בכל י"ס דילה ע"י מה שקבלה מז"א א"כ נקודה זו היא עיקר ונקודה זו נק' מעשר והיא נקודה עיקרית. והנה הפנימיות של המוויין שבה נעשה מאותן הזוסדים המגולים בג"ה שבו הביותרין ועודפין כנ"ל והדעת שבה

מה"ג ש'היו פקדון ביסוד ז"א כנ"ל וז"ס דעת של נשים קלה פי' ק"ל ה' כי ה"ג הם ה' הויו"ת והם ק"ל אך דעת הז"א מה"זו וה"ג והנזקבא אין לה רק וזצי דעת שלו שהם ה"ג לבד ואז"כ מתפשטים ה"ג שבה מוזסד עד הוד שבה ואז"כ כללות כולן נכנסו ביסוד שלה דוגמת ה"זו המתפשטים בז"א. ואלו ה"ג הנכללין ביסוד שלה הם מועילין לה למי"ן שלה (נ"א הם מעלין המין שלה) וז"ש בזוהר כי דינין דנזקבא זיוזין ברישא ותקיפין בסופא לפי שהוויין שלה הנקראים רישא הם נעשים מהזוסדים מגולים שלקות מז"ה דז"א ולכן דינין דילה זיוזין ברישא כי הזוסדים ממתקין אותן ותקיפין בסופא כי הגבורות מתפשטין בסופא. אך דינים דדכורא תקיפין ברישא שאין שם התפשטות הזוסדים אבל מוזסד שבו ולמטה יש התפשטות וזוסדים לכן זיוזין בסיפא:

פרק וז סדר כניסת פרקי הצלם בז"א ע"פ השנים:

ועתה נחזור לבאר ענין ראשון. ובזה תבין מה שארז"ל הפעוטות מקוון מקוון במטלטלין מבן ו' שנים ויום א' ובן ט' שנים ביאתו ביאה ומבן י"ג ויום א' אז הוא גדול. והענין כי כשנכנסין המוויין שהם נה"י דבינה תוך הז"א הם יורדין תזולה לו' ספי' שבו שהם כוז"ב דז"ג והם ו' שנים. ושליש עליון דת"ת שהוא מכוסה הם ו' שנים וד' וזדשים וכולם בזוי' מכוסים אז"כ כשזוזרים הזוסדים בסוד או"ז דרך ספי' אלו עצמם הם ו' שנים וד' וזדשים אזורים הרי הכל י"ב שנים וז' וזדשים. והטעם שאלו הפרקים ירדו קודם בו' ספי' של ז"א מבפנים

הוא כדי להגדילו והטעם שירדו מכתר הווסדים מפני שמכתר היה הטפה והנה הם הו' שנים וד' וודשים שהיו בסוד ירידה וז"ס שלא נתברך יעקב עד שהיה בן ס"ג שנה כי עד שם היו ווסדים מכוסים ושם נתגלו בסוד הבקיעה שנבקע. וז"ס אותיות יעקב יבקע כי הו' שנים כל א' כלול י' הם ס' הם הו' ס כוזב"ד וז"ג ועוד שלישי המכוסה הוא ג' שנים אורות שלישי מי' שנים והכל ס"ג וז"ס שם ס"ג שהוא בבינה כי בינה מתפשט עד הוזה דז"א ושזהו ס"ג שנים כנ"ל. והנה אוז"כ וזרו הווסדים לעלות מבזוויץ בסוד או"מ כדי שיקבל הז"א הארת או"א דרך פנים בפנים כי תזילה בירידה היו הווסדים מכוסים וכמו שהבריאיה אינה מקבלת מהאציל אלא ע"י מסך כן ז"א לא היה מקבל מאו"א רק ע"י מסך כי היו הווסדים ומזוויץ שלו כולן מכוסין תוך מסך זה"י דאימא וז"ס יוצר אור ובורא וזושך יוצר אור גילוי ובורא וזושך להיותו מסך כי עד וזה דז"א יורדין הווסדים מכוסי וכאן מתגלין לצורך עצמן ועתה אזור שנתגלו וזורים הווסדים מבזוויץ בסוד או"מ כדי להאיר לו בדרך אציל בלתי מסך כלל. ונזוזור למ"ש לעיל כי בירידתן ובזוזרתן הוא י"ב שנים וז" וודשים וצריך ד' וודשים אורים להשלים י"ג שנים והם מהשלישי המכוסה שזוזורין בסוד או" ויום א' הוא אור שבין וצ"י ת"ת בינה לגלגלת דז"א הרי י"ג שנים ויום א'. או באופן אזור כי הלא זמן היניקה ב' שנים ובד' שנים אורים נכנסים ב"פ דנצחון אמא וב"פ דהוד אמא ברישא דז"א הם ו' שנים והם סוד הפעוטות מבין ו' שנים ויום א' שהוא תזולת כניסת פ"ת של יסוד דאמא בדעת ז"א לכן כיון שנכנס דבר מועט מן הדעת לכן מקוון מקוון במטלטלין לבד שהם נגד ו"ק המטלטלין

מרוזמים לדין ומדין לרוזמים כפי מעשינו. ומו' שנים עד ט' שנים הם ג' שנים אוזרים ואז נכנין ב"פ עליונים הנקרא ירכין דג"ה דבינה ופ"ע דיסוד בינה כי אי שעורו רק ב' פרקים והגה כבר נכנס שלישי א' ביום א' היותר על ו' שנים ואז נק' פעוט ועתה נכנס פ"ב של היסוד הרי ט' שנים ויום א' לכן ביאתו ביאה כי כבר נכנס כל הדעת שלו אבל אין ביאה זו מועלת להתעבר הנוקבא עד שיהיה בן י"ג שנים ויום א' שהם סוד וזרת הוסדים לעלות באור הוזור. והג' שנים הוא עליית שלישי הוסד דזרוע ימין אל הווכמה ושלישי דזרוע שמאל אל הבינה וב' ווצאי שלישי בדעת הרי הם ג' שנים ושנה הד' הוא נגד שלישי ת"ת המכוסה אשר נתגלה עתה ונתגדל ועלה לכתר ז"א הרי הם י"ג שנים ויום א' הוא אותו שבין ווצי ת"ת בינה לגלגתא דז"א ויורד ממקומו עד שם הוא יום א' או ג"כ אותו מועט שעלה יותר מוצי שלישי המגולה דת"ת ז"א אל הכתר שלו וזהו יום א' אך הנוקבא הוא פוזות מוצי שלישי בכתר שלה והרי נשלמו י"ג שנים ויום א':

פרק ט' זמני גדלות נוקבא דז"א:

ועתה נבאר בוזי נוקבא דז"א בג' זמנים דז"א כשהיה בעיבור תלת כלילת בתלת. וזמן יניקה. ועיבור ב' דגדלות ז"א מה היתה אז הנוקבא. והגה כבר ידעת כי א"א הא נשמה לכל האצילות ומתפשט ומתלבש בכולו וכבר ביארנו כי או"א הם עד ווצי ת"ת דא"א וזו"ן משם ולמטה. והגה בעיבור א' דתכב"ת כבר ביארנו כי גם א"א

עצמו העלה זה"י וווצי ת"ת תזותן שלו ונכללו בווצי ת"ת עליון ובוז"ג שלו ואז נכלל ז"א ג"כ ג' כליל בג' ואז נוק' שהיתה נקודה לבד נגדלה כשיעור יסוד דז"א הנקרא ישראל. וכבר ידעת כי היסוד נק' רובע ישראל פי' רביעי של ת"ת הוא מדת היסוד כי שיעורה דגופא ד' בריתות הוא והמל' היתה רביעית היסוד וכשנתעלו ועלו יסוד ומל' ונכללו למעלה בווצי ת"ת כנ"ל הנה היסוד נגדל ונעשה כמדת ת"ת עצמו ונגדלה מל' כמדת היסוד כולו שהיה בתזלה רובע ישראל רביעית הת"ת ואוז"כ ביניקה נגדלה המל' כמדת הת"ת ממש אוז"כ בגדלות המוויזין נתגדלה גם היא ונעשה פרצוף שלם. ודע כי מווצי ת"ת דא"א עד סוף היסוד דא"א נעשה נשמה לז"א ומעטרת יסוד דא"א נשמה לזוק' דז"א נמצא כי א"א מתפשט ומתלבש בכל אצילות כולו ואור א"ס עובר בתוך א"א ועליו נאמר ואתה מוויזה את כולם כי הוא מוויזה כל העולמות בהתלבשו בתוכם כנ"ל:

פרק י' דרוש יעקב ומשה מיסוד דאבא:

והנה כמו שבאירנו לעיל שיש צלם דאמא וב' אותיות ל"ם לראשו דז"א כך יש בוזי צלם אבא על ראש ז"א והם סוד וזו"ב וב' עטרין מתלבשים בנ"י דאבא ונעשה מהם בוזי צלם דוגמת אמא ממש. ואוז"כ מתלבשים זה"י דאבא תוך זה"י דאמא באופן זה כי בינה דזוכמה מתלבשת בנצונו אמא ובינה דאמא בהוד אמא נמצא שיש להם ב' בינות וז"ס כי לא עם בינות הוא וזוכמה דאמא תוך הוד

אבא וזכמה דאבא בתוך נצו דאבא והם ב' זכמות וז"ס זכמות
בוזוץ תרונה. והה"ג דאבא הם זוסדים דאמא וה"ג דאמא נכנסין
ביסוד אמא וה"ז דאבא מן הזוסדים שלו וה"ז דאמא הנעשים
גבורות דאבא נכנסין ביסוד אבא הם ג"כ ב' דעות כי אל דעות ה'.
והנה נה"י דאבא מתלבשים בנה"י דאמא והנה היסוד דאבא הוא
דוכרא והוא ארוך ויסוד דאמא הוא נוק' והוא קצר וא"כ כשמתלבש
יסוד אבא ביסוד אמא נמצא כיון ששיעור יסוד אמא הוא שיעור
שליש א' א"כ יוצא יסוד אבא וזוץ ליסוד אמא שיעור ב' שלישים
מגולים ונמשך יסוד אבא עד סוף יסוד ז"א עצמו וז"ס הכל הבליים פי'
הכל הכולל ב' הבליים כי הכל היוצא מיסוד דז"א הם ב' הבליים א'
שלו וא' של יסוד אבא והנה מן האור הגדול של הזוסדים שבתוך
יסוד אבא שמתלבש תוך הת"ת דז"א והוא אור מגולה בוקע ויוצא
האור לזוץ לבטן ז"א מצד פנים דז"א ושם נעשה יעקב לשון בקיעת
אור בסוד אז יבקע כשזור אורך והוא אותיות יעקב וזהו אך יצא יצא
יעקב כי ב' יציאות וב' בקעות יש ליעקב א' הוא אור שבתוך היסוד
אבא שבוקע היסוד ויוצא תוך ז"א. בקיעה ב' הוא שזוזר האור
לבקוע ובוקע מבטן ז"א ויוצא לזוץ בפני ז"א כי אזוריו של יעקב נגד
פני הז"א מהוזה ולמטה וכן עד"ז יצאה רוחל מאזורי דז"א אב"א
מהוזה ולמטה כי שם נשלם יסוד אמא והאור שלה יוצא לזוץ והנה
שם מ"ה מילוי דאלפין הוא בז"א. והנה א' שבמלוי וא"ו מקומה שם
בשליש אמצעי של ת"ת דז"א תזת הוזה אזור שכלה יסוד אמא אז
מתגלית א' זו והוא אהי"ה בסוד דם האדם באדם כמבואר אצלנו
ואהי"ה זו במילוי ההי"ן שהוא קו אמצעי כנודע והוא גי' קנ"א וע"ה

ג'ימ' קנ"ב כי שם נעשה נקב ויוצא אור לזוּוץ תוך ז"א מתוך יסוד דאמא. פי' ב' כי שם זה של קנ"א שהוא ג'ימ' קנ"ב הוא נקב ויוצא אור לזוּוץ לרוחל באוזור ז"א כי שם מקומה והיא נקרא ה' תתאה ואז נתזבר נקב זה עם ה' תתאה ונעשה נקבה באוזורי ז"א. וכותל א' יש לב' לבד לכן צריכה נסירה משא"כ ביעקב שיש לו כותל לבדו זוּוץ מכותל הז"א ויש הפסק בין ז"א ליעקב באופן שאור אבא היוצא לזוּוץ לז"א נ' יעקב אך ההארה שהיא יוצאת מיסוד אבא תוך בטן ז"א בפנים ז"ס משה וז"ש משה מלגאו ויעקב מלבר:

והנה ה' בוזי יש למשה א' הוא בדעת ז"א עצמו כי שם יסוד אבא. ב' בשליש עליון המכוסה כי שם יותר מקום רוחב בין הזרועות יותר בדעת ואז הוא בוזי ב' שמתפשט שם היסוד דאבא וכנגד זו הבוזי נאמר במשה ויסתר משה פניו כי ירא מהביט פי' כי שם בוזי סתר ומכוסה. בוזי ג' בשליש ת"ת האצעי אוזר צאתו מיסוד אמא ושם היתה נבואת משה וז"ש בזהר כי נבואת משה מן דכורא ושאר הנביאים מן נוקבא פי' כי משה מתנבא מיסוד אבא שבתוך ז"א ושאר הנביאים מיסוד אמא בהיותם תוך ז"א. בוזי ד' כשמגיע יסוד אבא תוך יסוד ז"א ואז הוא בוזי שתי. וז"ס וזשופי שתי פי' כי הוא שתי מקום יסוד כשמסירין הערכה מהיסוד שמתגלה ונתוסף נס"א וזשופי] האור אשר שם וזהו וזשופי שתי בוזי ה' הוא הכל הוא מיסוד אבא זוּוץ ליסוד ז"א ושם הוא בוזי הכל וז"ס משה ר"ת "משה שתי" הכל והנה הכל וז"א שהביט בשכינה פי' שהכל היה רוצה

ש'אור היוצא מן יסוד אבא והוא בוקע ויוצא ליעקב היה רוצה הכל להפכו לאוזוריים ליתן לרוזל הנקרא שכנינה וזהו הציץ בשכינה שרצה להאיר ולהציץ בשכינה מאותו אור הנזע ליעקב:

פרק יא דור המדבר ובינה ותבונה ומ"ם שלוחות שבנס היו עומדים.:

והנה עם מה שביארנו לעיל כי ז"ן מתזכרים בכותל א' משא"כ יעקב בזה תבין סוד מ"ש משה ליש'ראל בכניסתן לא"י ואתם הדבקים בה' אלהיכם וזיים כולכם היום. כי ה' אלהיכם הוא ז"ן ויש'ראל הנכנסין לא"י היו מבוזי' זו אשר הם דבוקים אב"א וזהו ואתם הדבקים בה' אבל דור המדבר דור דעה שהיו מבוזי' יעקב ולא היו דבוקים בכותל א' מתו כלם ולא נכנסו לא"י לכן היה משה רועה שלהם. ובזה יובן כמה טעמים לבמה משה היה ררועה שלהם ולמה נקרא דור דעה דור המדבר ולמה נתנה התורה להם ולמה ישבו מ' שנה במדבר ולמה לא מצא משה בהם רק אנשי וזיל ולא מצא בהם נבונים. אך הענין כי יסוד אבא יוצא מתוך יסוד אמא ומתגלה מהוזה ולמטה ושם יוצא לזוץ בוזי' יעקב. והנה כמו שיצאה בוזי' לאה אוזורי הדעת דז"א כן אוזורי דעת יעקב יוצאת בוזי' לאה אוזרת זק' של יעקב. לכן נק' דור דעה דור היוצאים מבוזי' דעת של יעקב. והנה בהסתלקות יסוד אבא מאליו נסתלק דור דעה הנמשך משם לכן משה להיות ש'רשו היה יסוד אבא לכן היה רועה לדור המדבר כי משה מלגאו ויעקב מלבר. לכן אותן הנכנסין לא"י אמר להם משה ואתם הדבקים בה' פי' שהוא ת"ת וזיים כולכם ותוכלו

להכנס לא"י אבל דור דעה להיות שמושה הוא יסוד אבא הרועה
שלהם ודור דעה המה ג"כ משם ממילא כשנסתלק משה נסתלקו
גם הם כי כולם הם מבווי' וזכמה ואינן נכנסין לארץ. ולכן לא נכנס
משה ולא דור דעה לארץ. ולכן ניתנה להם התורה כי התורה מיסוד
אבא שנבקע ויוצא האור לזוץ וזה היה בזמנם שגם הם יצאו מן
בקיעה ההיא לכן ישבו מ' שנה במדבר כי שם ע"ב דיודי"ן הוא
באבא שהוא בזכמה ויש בו ד' יודין שהוא גי' מ' לכן מצא משה
בדור דעה אנשי וזיל כי וז"ל גי' מ"ז כ"ד כ"ד שהם ב' שלישים
דיסוד אבא המגולים מהוזה. כי בשם של ע"ב יש ג"פ כ"ד וב'
שלישים הם ב"פ כ"ד גימ' מ"ז שהם ב' שלישים המגולים גימ' וז"ל
גימ' מ"ז. אבל נבונים הבאים מבינה לא מצא כי יסוד דבינה אינו
משמש כלום ליעקב רק לזו"ן. וזהו הטעם שיעקב יצא בפרצוף שלם
בכותל בפ"מ ואינ' דבוק בז"א כי הוא לבדו לקחו מיסוד אבא אך זו"ן
שניהם באים מיסוד אמא זה לוקחו ה"ז וזה לוקחו ה"ג לכן יצאו
שניהם מוזהבירים בכותל א' וצריכים נסירה. ודע כמו שיש ד' רבתי
וד' זעירא בזכינה בווי' עליונה לאה ובווי' התחתונה רחל כן יש באמא
ב' בווי' אלו ב' דלתות ד' עליונה בינה ד' תחתונה תבונה וכ"א מאלו
יש בהם י"ס. ודע שיש בזכר ג"כ ב' בווי' אלו כי הז"א שיעורו הוא
מהוזה דאמא ולמטה כן רחל היא עד"ז נגדו מהוזה דז"א ולמטה
כז"ל הכל. וא"כ כמו שיש יעקב לתתא כנגד בווי' התחתונה דשכינה
כן למעלה במקומו יצא יעקב אזור והוא יוצא מיסוד וזכמה עליונה.
והענין הוא כי כמו שיש סוד הדעת למעלה באו"א כשיש זו"ג כך
למטה בזו"ג בווי' התחתונה הנקרא תבונה עם בווי' תחתונה דאבא

ג"כ יש דעת אזור לכן למטה בשכינה יש ב' בוזי אלו וכמו שב' בוזי עליונות זכללין כא' כך ב' בוזי תותנות זכללין כא'. וז"ס כי אל דעות ה' וז"ס והיו תואמים מלמטה שהוא בוזי יעקב התותון שהוא מהוזה ולמטה ויודיו יהיו תמי"ם תאומי"ם הוא יעקב האזור שהוא שוה בשוה עם ראש ז"א ומתוילה ועד סוף הכל נק' ישראל ממקום שיצאה רוח יצא יעקב ג"כ מלפניו ויעקב מזדווג עם רוח וישראל מזדווג עם לאה. וז"ש בזהר ויצא ע"פ וישכב עמה בלילה הוא ולא הזכיר יעקב כי הכוונה על ישראל. ודע כי בינה יש לה ג' בוזי. א' כשיש לה זוג עם אבא ואז נק' בינה. ב' כשאין לה יווד עם אבא ואז נק' תבונה כשעומדת לבדה. ג' כשיורדת ומתפשטת למטה תוך הז"א נקרא ג"כ תבונה וכשז"א עולה למעלה נק' איש תבונות ידלנה פירוש ידלנה אותה למעלה. ואיש הוא ז"א ותבונות הוא תבונה עולה למעלה עמו כשהיא עולה למעלה עמו אמר ידלנה פירוש יגביהנה. ואזור שעלה ז"א למעלה אז נתייחדה הבינה עם אבא ואז נקראת הב' תבונות בינות כי עלו במדרגה עליונה הנקראת בינה וז"ס כי לא עם בינות הוא:

ודע כי מציאות אבא הוא יו"ד של הוי"ה וקוצו של יו"ד הוא א"א והנה יו"ד במלואה יש בה ג' אותיות כזה יו"ד והנה תכה י' על ו' שהוא י"פ ו' גימ' ס' ואז"כ תכה י' על ד' גימ' מ'. והנה כאשר בינה מתייחדת עם אבא אז נק' ב' [ג"א ס] ר"ל סתומה שהיא סתומה שמקבלת כל האורות וסותמת אותם לכן הו' ראשה נטוי כלפי הד' של יו"ד להיות שאבא משפיע אורות לאבא. וכשאין אבא משפיע לאבא שאינה מזדווגת עמו אלא היא רביעה על בנין נקרא מ' פתווה

ופי' ב' ר"ל משפיע פי' כשהיא משפעת לנין וז"ס אותיות מ"ם הנז' בזהר על בנה וזו היא הו' והד'. כשהם בוזכמה שהיא באות יו"ד או ו' קודם לד'. וכשהם בבניה שהיא אות ה' או ד' קודם לו' כי צורת ה' ד"ו כזה ה' אך כשהוא"ו תוות ד' שהוא סוד ה' או ישבת ו' זו בלתי ראש וכשהוא"ו קודם לד' שהוא סוד יו"ד או יש לה ראש נטוי כלפי ד'. והכוונה כנ"ל כי כשהיא מודווגת עם אבא או אותה ו' יש לה ראש שמשפיע אבא בסוד ראש ו' הנטוי כנגדה אך כשהוא בסוד ה' או אין לה זוג עם אבא או אותה ו' אין לה ראש כי האורות נשארים למעלה ואין אבא משפיע אותן לאמא ואותו ראש של ו' נשאר למעלה בצורת יו"ד העומדת אוזורי ה'. ומבואר אצלנו בסוד צורת ה' כזה ה' בסוד וזכום בבניה אמנם ו' של תוך ה' בלי ראש מתפשטת ומשפעת בכל ז"א עד היסוד שלו. וכבר ידעת כי וזכמה בניה דעת של הנקבה נגד ג' פרקי עליונים דנה"י דז"א כנודע. והנה ו' זו של ה' דבניה מתפשטת תוך ז"א עד היסוד שלו. נמצא שאמא משפיע עד וזכמה ובניה דעת דנוק' דז"א ולא יותר. והנה דע כשאמא היא למעלה עם אבא או נק' נקבה בערך נקבה המתקבלת מן דכורא וכשהיא רובצת על הבנים ומשפעת להם או נק' דכורא דוגמת הזכר המשפיע בנוק'. וז"ס עונש משכב זכור כי הוא מוריד הכוז שיש באמא כשהיא למעלה וגם את אבא המשפיע באמא למעלה ומורידן עד נה"י דז"א. וז"ס זכור שהוא גימ' הוי"ה דיודי"ן ותהי"ה דיודי"ן ע"ב וקס"א ושניהם גימ' זכור"ר והם גימ' רג"ל להורות שהורידן עד רגליו דז"א ואז כביכול מתבטל הז"א לגמרי שאינו יכול לסבול האורות ההם (שירשו את מקומו) ואז כביכול מתבטל לגמרי כענין

וימת בלע. וז"ס העון הזה הנקרא תועבה פי' תועה אתה בה ר"ל כי אתה וושב שהורדתה אמא על הבנים ומשפעת להם כזכר לנקבה ואתה עושה אותה נקבה שאתה שוכב עמה. ולכן תשובה על זוטא זה שיתענה רג"ל תעניות כמספר ב' שמות הג"ל שבהם זוטא והורידן למטה. ויכוין להעלות בכל יום וזלק א' מהם עד שנמצא שבי' ימים הראשונים מעלה י' א' דע"ב וכן עד"ו עד שישלמו רג"ל תעניות ואז נגמר להעלותן למעלה במקומן. והנה הווצא הזה גרם פגם גם באזוריים של השמות הג"ל שהורידן למטה לכן גם בהם צריך תיקון והם קפ"ד ותקמ"ד גימ' תשכ"ז. וזהו זכור"ר אל תשכ"ז כי הזכירה היא מהפנים והשכחה היא מהאזורים. והנה ג"פ רג"ל שהוא זכור"ר גימ' תשכ"ז א"כ כשמתקן וזלק א' מהפנים יכוין להעלות ולתקן עמו ג' וזלקים מהאזורים נמצא כי ב' תעניות ראשונים מתקן יו"ד ראשונה דע"ב כג"ל ומתקן ל' וזלקים האזוריים שהם יו"ד י' מן יו"ד ב' של אזוריים כי הפנים רג"ל א' והאזוריים ג' רגלים וביום התענית האזרון מרג"ל תעניות יכוין לכלול הכל ביוזד ולהעלות כל הפנים שהם הרג"ל וכל האזוריים שהם תשכ"ז בבת אונת ולהעלותן במקום של או"א:

ונזזור לענין מ"ס שי בינה כג"ל כג"ל כי משה זכה לבינה בהיותה בסוד ס' לפי שהוא יסוד (סוד) אבא מלגאו אך יעקב שהוא מלבר לא זכה לבינה רק בהיותה בסוד מ' שהיא כד רביעא על בנין. וז"ס שארז"ל מ"ס שבלוזות בס היו עומדין. פי' כי הלא ב' בוזי יש בבינה

ותבונה כנ"ל כי בהיותה פב"פ עם אבא נקרא ס' שהיא כנגד ו"ס
 שבה שהם כוז"ב דוז"ג. ונקרא מ' בהיותה בלי זוג בערך ד' תזותנות
 שלה שנכנסת בז"א. וז"א ג"כ באלו ב' בוזי נק' ו' ד' כנ"ל וה' מדות
 עליונות שבו שהם כוזב"ד וז"ג שנכנסין זה"י דאמא עד שלישי ת"ת
 שלו עד הזוזה. וד' הם וזנה"י שבו שאין בהם יסוד בינה. גם דע כי
 ו"ס עליונות שהוא הו'. הוא פרצוף א' וד' תזותנים שהם סוד הד' הוא
 פרצוף ב'. ולמעלה ג"כ סוד מ"ס של הבינה שהם ב' פרצופים. והנה
 ז"א (נ"א אמא) פרצוף א' שהם ו' עליונים שבו נקרא בינה. פי' בן י"ה.
 ופרצוף ב' שהוא ד' תזותנים שבו נקרא תבונה בן ובת. וז"ס מ"ס
 שכלוחות בנס היו עומדין כי הלוחות הם ז"ה של מ' שהיא של תבונה
 תזותנה ונעשה ממנה פרצוף שלם מי"ס וכן ס' למעלה שהם ו' בוזי
 נעשה פרצוף גמור די"ס באמא ודאי שע"ד נס הוא:

או נאמר באופן אחר כי כמו שבינה הוא מ"ס כנ"ל גם בתבונה יש בו
 מ"ס כי ו' העליונות שבה הם ס'. וד' תזותנים הם מ'. וג"כ נקרא ו"ד
 כנ"ל בבינה. כי ו' הם ו' עליונים וד' הם ד' תזותנים. והנה מ' נקרא
 תבונה כי הם ד' תזותנות שלהם תנה"י שלה לבד והם נכנסין
 בז"א. והנה נמצא שכל פרצוף התבונה בכל בוזי שהם מ"ס ו"ד הנ"ל
 לא נעשה אלא מד' תזותניות תנה"י דבינה ונקרא בינה מ' וכנגד מ' זו
 של בינה נקרא ג"כ תבונה מ' כי משם נלקחה. ומה שנכנס מן
 התבונה בז"א אינו רק וזציו לבד שהם מ' שלה ד"ס תזותנות שבה
 אשר היא וזציו מ' של הבינה עלאה כי כל התבונה היא מ' ארונה של

הבינה עלאה. נמצא כי ווצי מ' לבד נכנס בז"א. וז"ס מ"ס שבלווחות
 בנס היו עומדין כי הלווחות הם ז"ה דז"א ומ"ס שבלווחות הוא כללות
 ז"א שהוא ס' למעלה ו' ראשונות שבו מ' למטה ד"ת שבו וכל כללות
 מ"ס אלו לא נתהוו רק מן ווצי מ' של בינה עלאה שהיא ווצי של
 התבונה הנקרא מ' של בינה עלאה. ובווצי מ' היא מתקיימים כל
 בווי מ"ס שבלווחות שהוא הז"א ונס גדול הוא זה:

או יאמר באופן אזור כי דע שמן הפה של אמא יוצא הבל המקיף
 לז"א כולו ואין הבל זה יוצא ומקיף לז"א רק בעת שרביע' על בינה
 כדי לתת לו קיום וזויות לז"א. וכאשר מסתלקת מעל בנין גם אותה
 הארה מסתלקת מז"א. כפי זה לא היה אפשר להיות לו קיום לז"א
 לולי ע"י נס וזהו בנס היו עומדין. וסוד הנס הזה המעמידן ומקיימים
 לז"א באותה שעה שאמא מסתלקת מעליהן כדי להזדווג עם אבא
 ונס זה הוא הזותן קיום להם והעמדה והוא שם מ"ה דאלפין מקיים
 ומעמיד לז"א. ושם אדנ"י גימ' ה"ס מעמיד לז"א וב' שמות אלו מ"ה
 וה"ס גימ' ז"ס. כי מ"ס שבלווחות שהם ז"א הנק' מ"ס הם עומדין בנס
 שהם כבנין ב' שמות הנ"ל:

פרק יב פרצוף לאה וסוד תפילין.:

ודע כי הלא ווצי ת"ת תוזתון ונה"י דאמא נכנס הכל תוך ז"א והבוזי
 הראשונה שנכנסה היא מל' דתבונה בתזולה כי התוזתון נכנס
 בראשון כנודע ומקומה בדעת ז"א ושם כנגדה מהאזוריים דדעת

ז"א מכוח הארה זו דמל' יצאה לאה מאוזוריים. וז"ס הראהו הקב"ה למושה קשר של תפילין. ולפי שאין לה כ"כ הארה מהמוזין דז"א עצמן רק מן המ' לבד לכך היא בוזי עור לבד שהוא קשר של תפילין, אך התפילין עצמן הם הבתים של עור ובתוכם ד' פרשיות שהם הארת המוזין עצמן הבולטים במצוא דז"א. והענין כי הא"א יש לו שערות ונימין וקוצין והנה הנימין של א"א נמשכין על ראש ז"א וכשיורדין נימין אלו יש בתוכם אור גדול ומכה ברישא דז"א מאוזוריו ואז מהארת ד' המוזין דז"א בכוח ההכאה הנ"ל יוצאין ארבעה בתים בוזי התפילין. ואז"כ וזוהר האור של מל' דאמא אשר שם וזוהרת עד אוזוריו דז"א ומוציא קשר של תפילין וזה נקרא לאה ונעשה בה ד' מוזין שבה שהם וזב"ד שהם ד' מוזין כגודע וז"ס ד' אלפין של ד' שמות אהי"ה אשר כתבנו בסוד היוזוד של בשכמל"ו:

ועתה נבאר פרצוף לאה ואז"כ סוד התפילין. והנה לאה מגעת עד וזוה דז"א ומשם מתזלת רוחל וז"ס אין מלכות נוגעת בזוהרתה אפי' כמלא נימא כי עד שתכלה מלכות עלאה לאה ממש אז משם מתזלת מלכות תתאה רוחל. וזהו עקב ענוה יראת ה' שארו"ל מה שעשתה ענוה עקב לסגדלה עשתה יראה עטרה לראשה כי ענוה היא בוזי לאה. ולפי שמושה השיגה כי עלה עד ן' שערי בינה לכן נקרא עניו מאד כי השיג עד מקום לאה ובמקום שנשלם עקב ענוה שהיא לאה שם מתזלת העטרה של רוחל ובזינה שלה נקרא אשת וזיל יראת ה'. פי' כי היא נקרא יראת היוצאת מז"א שהוא הוי"ה וזהו

יראת ה'. ודע כי מהווסד דז"א שהוא זרוע ימין נעשה כל קו ימין כולה דלאה שהוא וזו"ן. ומוזרוע שמאל שהוא גבורה מג"פ משם נעשה קו שמאל דלאה בג"ה. ומקו אמצעי דז"א עד הזוזה נעשה כל קו אמצעי דלאה. ודע כי בלילה הוא זווג ז"א עם לאה. וז"ס ויהי בבקר והנה היא לאה וזווג יעקב ורוזל אינו אלא ביום בעת תפלת השוחר לכן בתפלת שוחרית [הז"א] הוא כעין ווסד שמעורר אהבה ובתפלת מזוזה הוא שמאלו תזות לראשי וע"י ב' התפלות שוחרית ומזוזה נתונה לאה בין ב' דרועין דמלכא וכבר הזווג מוכן לכן תפלת ערבית רשות כי כבר מוכן הזווג ובק"ש של ערבית (ס"א שוחרית) נעשה הזווג. והנה לאור הגלות והזרבן עשאוהו לתפלת ערבית וזובה והטעם כי הדינין אז מתדבקים בז"א וגם לאה כולה דינין כזודע כי רוזל אע"פ שיש בה ה"ג עכ"ז היא עומדת נגד נה"י דז"א שבהם הווסדים מגולין לכן הה"ג שבה ממותקות קצת כי ז"ס דינין דנוקבא ניוזין ברישא. אך לאה היא עומדת עד הזוזה שעם כל הווסדים סתומים וצריך הז"א להזדווג עמה למתק הדינין שבה כזוכר באדרא שהזווג הם הווסדים היוצאים מדכורא לבסם ה"ג דנוקבא. לכן אור הזרבן עשאוהו וזובה כי יש בה דינין רבים וצריכין לנו לזווגה עם ז"א למתקה. ומה שביארנו הוא סוד מ"ש רשב"י לההיא גברא דאתא למתבע סוד תפלת ערבית דאיהי בין דרועי דמלכא ע"ש. וא"ת והרי לאה בוצי לילה הראשונה היא כנגד זוזה ויסוד דז"א הוא למטה ואי מזווגים ז"א עם לאה. אך הענין הוא מש"ל כי כשמתגדל ז"א עלה שלישי עליון דיסוד ז"א וממנו נעשה ת"ת ז"א ועל ידו הוא זווג דערבית ומוצאי לילה ואילך מתפשטת לאה עד סיום

ד"א והזווג הזה הוא בבקר כשמשוויזר השוחר ואמנם רוחל אזור וזצות לילה היא בסוד נקוד' ויורד' לברי'א' וז"ס ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וזק לנערותיה שהם העולמות כי יורדת לבריאה לתת טרף לביתה שהם העולמות. ודע כי מן האור הגדול של לאה ע"י אותו התפשטות שמתפשטת למטה אזור וזצות משם לוקחות רוחל מוויזין דבריאה. ובוזה תבין למה אנו מוויזין תפלה של יד קודם והטעם כי אלו הם מסוד הארה שלוקחות רוחל מלאה בוזצות לילה אמנם המוויזין ד"א ע"י תורה שאנו קורין בוזצות לילה אזורונה מקבל ד"א הארת המוויזין ואזור כך על ידי תפילין שאנו מוויזין ביום אז בטש הא"א קוצי דשערי ברישא ד"א ומאיר בסוד אור מקיף וז"ס הקב"ה מוויזין תפילין כי הקב"ה הוא ד"א והתפילין הוא הכאת אורות ואז"כ כשאנו קורין ק"ש כבר יש תפילין לז"א והיחוד הוא לתת התעוררות לזווג זון דבריאה. וכבר ביארנו כי הד' מוויזין ד"א כשיוצאין מבינה הם ד' והם מ' דצלם. אז"כ נכנסין בנה"י דתבונה ונעשית ג' והם סוד ל' דצלם וז"ס מגדל הפורוז באויר הוא סוד רמוז בוי' לאה אשר שם שהוא סוד מל' דתבונה מקבלת הארה שהוא סמוך ליסוד וקוצי דשערי דעתיקא בטש שם ונעשה שם תפילין בכוח אותו צלם כמ"ש בזוהר כי בעבור צלם בוד' יש לו צלם רוויזיות וז"ס אך בצלם יתהלך איש וזה שאותו צלם הוא מגדל הפורוז באויר כעוף הפורוז באויר [ס"א ועובר] והנה כמו שלמטה בסוד צ' דצלם שנכנסין המוויזין ברישא ד"א אז יוצאין תפילין. כן כאן בסוד ל' דצלם שכבר יש שם מלכות דתבונה משא"כ בסוד מ' דצלם שלא נתלבשו מוויזין עדיין אך כל של צלם בטש שם קוצי דא"א ויצאו תפילין בכוח

ובדקות יותר משל מעלה ואז נעשית ג"כ לאה בסוד או"פ ואלו הם סוד התפילין של שבת שהם למעלה מהראש בסוד ל' דצלם וכשבא שבת בא פנים וודעות שהם אלו המוויזין דסוד ל' דצלם שהיו למעלה מראשו בסוד התפילין ועתה בשבת נכנסו הראשונים בראשו ונעשו לו מוויזין וודשים והם הראשונים נעשו פנימית עתה לכן אין אנו מוויזין תפילין בשבת כי התפילין נעשו ממוויזין פנימים ובתזולה היו מקיפין לז"א והיו בבוזי"א או"פ ללאה. והנה נזוזור לענין כי אזור בוזי"א ל' של הצלם שהם תפילין לז"א ואו"פ ללאה אזור כך נכנסין המוויזין בז"א והוא בוזי"א צ' דצלם כנ"ל ואז בטש קוצי דשערי דא"א ברישא דז"א ויוצאין התפילין וזוזורת ההכאה לאזור ויצאה קשר של תפילין שהיא לאה ואז נעשה אור מקיף ללאה ופנימית לז"א:

פרק יג סוד הגמירה:

ודע כי מ"ש הפסוק ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם ויישן הענין כי המוויזין הבאים לז"א מסתלקין ממנו ונכנסין בנזקבא שהם זה"י דיש"ס ותבונה עם המוויזין שבהם והם מסתלקין מז"א ונכנסין בה שלא ע"י ז"א כבתזולה. וז"ס ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם ממש ואז לאה נכללת ברוזל לפי שלאה יצאת אזורי רישא דז"א כגודע ועתה שהמוויזין יוצאין מז"א ונכנסין ברוזל העולה עד למעלה ברישא דז"א ואז נכללת בה לאה. וא"ת א"כ כיון שהמוויזין נסתלקו מז"א וניתנו לנזקבא א"כ האיך יכול עתה להזדווג עמה. והענין הוא כי ע"י

הדורמיטה מקבל ז"א מוויזין וודשים יותר מעולים מאו"א והזווג הוא אז יותר עליון בהיות שיש לו מוויזין מלמעלה ויש"ה ויקוז אותה מצלעותיו פי שנסרו ומ"ש ויביאה אל האדם הוא ז"א שתזלה בהיותה אוזורי ז"א היא יונקת ממנו ואז נעשין הכלים שלה כולם ע"י האור של ז"א היוצא לאוזור ועתה ה' אלהים שהוא או"א לקוזו הכלים שלה שהיו מאוזור ועשאוהו פרצוף שלם כמו הז"א ואז"כ ויביאה אל האדם פב"פ וכשוטא אדה"ר וזרה לאוזורי ז"א. גם עתה אוזר הזרבן היא באוזור ז"א כל ימי הזול וזין משבת שאז עולה פב"פ אך על ידי תפלתנו אזו מוויזין אותה פב"פ מהזוזה ולמטה ואפי' בזול בסוד מלך עוזר ומושיע ומגן כמבואר ואוזר התפלה וזורת לאוזור כבתזלה לכן וזסידים הראשונים היו שוהין שעה אות קודם התפלה ואוזר התפלה ושעה בתפלה כדי לעכב הארת פב"פ אוזר התפלה ולא תוזור תכף אוזר התפלה לאוזור ז"א. ודע כי כמו שלאה נכללת ברוזל כנ"ל כך למעלה בזווג וזו"ב נכלל התבונה עם הבינה וטעם שנכללו אלו הבווי עם היותם כל אוזר פרצוף בפ"ע הטעם הוא מפני שבינה ורוזל הם ב' ספירות עצמיות של י"ס דאצילות אך תבונה ולאה אינם רק הארות הנמשכות מבינה לבד ולכן יכולות להכלל עם הנקודה עצמית של י"ס. ודע כי כמו שנכנס צלם דאמא תוך הז"א כך נכנס צלם דאבא בז"א וכמו שמן המלכות דתבונה נעשית לאה כנ"ל כך ממלכות דאבא נעשית בווי הנקרא צפורה אשת משה שהיא יסוד דאבא וזה מצד צלם דמוויזין הגדלות. והנה גם כן יש צלם דמוויזין דקטנות דאבא וצלם דקטנות אמא וממל' דאמא דקטנות יצאה ממנה תבונע פלגש אליפז וממל' דאבא

יצאה כושית אשת משה כמבואר בד"ה של משה שמושה הלך ומלך
 על כוש ב' שנה ונשא אשת המלך הכושי ונעץ וזרב בינו לבניה ולא
 נגע בה וכן תמנע באתה לזולות ליעקב שישאנה ולא רצה גם יוסף
 לקוז אסנת בת פוטיפרע ולא רצה לשכב עם אשת פוטיפרע הנקרא
 פוטיפר שם הטבוזים והטעם שכ"א מאלו הנ"ל דווח את הדינין.
 והענין כי יש ג' מוויזין דקטנות מצד אבא והם ג' אלהים וג' מוויזין מצד
 אמא ונקרא בני האלהים כי יש באלהים פשוט ומילוי ומילוי דמילוי
 ב"ן אותיות וז"ס ויבואו בני האלהים וג' אלהים אלו יורדין לגרון והם
 גימ' גרון וגם הם גימט' נז"ר וזהו נז"ר גרוני הנמשך מן הדינין אלו
 אשר שם וזהו וילך וזרצה וזרן ה' וז"ס ה' זו כי הלא ש"ך דינין הם והם
 סוד ל"ב נתיבות וזכמה כ"א כלול מי" גימטריא ש"ך ועוד ה' הם
 שכ"ה דינין כי מן ה' אלו משם באו כל [נ"א מיתוק לכול] אלו הדינין
 וכוונת ה' זו הם ה' אלפי"ן של אדני וז"ס נער נערה ש"ך שכ"ה וע"ה
 גימטריא כו"ש. וז"ס הכושית שדוזה אותה משה כי היא דינין ויעקב
 דוזה תמנע כי כל הדינין וגבורות דקטנות היו בה כי ב' פעמים
 מנצפ"ך גימ' תמנע וגם יוסף דוזה פוטיפרע שהוא דינין פוטיפרע
 גימטריא תנ"ה שהם סוד אוזורים כולם דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן (נלעד"ו
 שהם גימ' ג' אהיה מלאים והם דינין) אמנם אני הכותב מצאתי נ"א
 וכתוב בה גם כן עסמ"ב אוזורים שלהם ועוד כתב תסיר שרש של
 השמות. ונלעד"ד שהוא כך כי אוזורי ע"ב הוא דפ"ק תסיר ע"ב שהוא
 שורש להשם נשאר קי"ב וכן ק"ל דמ"ה תסיר מ"ה נשאר פ"ה וכן
 אוזור דב"ן קד"ם תסיר ב"ן נשאר צ"ב וכן אוזור ס"ג קס"ו תסיר ס"ג
 נשאר ק"ג הרי לכולם לא עשינו אלא יה"ו לבד באוזורים אבל

הארון שהוא יו"ד ה"י וי"ו ה"י וזסרנו אותו שהוא שורש א"כ ד' אוזורי יה"ו בד' מלואים גימ' שצ"ב וזסר לנ"ה ס"ג והם אלו ד' אוזוריים יהיו במלוי הם ס"ג אותיות ודוק ותשכח הרי תנ"ה באוזוריים ד' שמות שהם דינין אך לקחו את אסנת בתו שהיא אוזור לאה פי' התפשטות למטה נקרא אסנת ודוזה אשת פוטיפרע שהיתה אוזור תמנע דינין קשין עכ"מ סליק:

מ"כ מכת"י מורי זלה"ה בעצמו וז"ל לשון הזהב:

הנה הזוג נמצא בד' ספירות לבד וזו"ב תו"מ ונמצא לרשב"י הפרש גדול בין זוג לזוג כי זו"ב לא מתפרשין לעלבין משא"כ תו"מ. וצריך לדעת מפני מה זוג זו"ב תדיר ואינו כן בזוג תו"מ ועוד לעני מה הוא זוג זו"ב ומה היא מתודשת במנו כי בשלמא בזוג תו"מ נותן נשמה לישראל כדכתיב ונשמות אני עשיתי אבל זוג זו"ב מה יתן ומה יוסיף שמה תאמר להעמיד הויות שהם הספירות על יוודם וכדי שיעטרו תו"ב באותם העטרות המשובזים ויתוודו כמ"ש מוריננו ורבינו זר"ו בש' מהות ההנהגה פי"ג ליתא שא"כ לא היה ראוי להיות זוגם אם לא בשעת זוג תו"ב כדי לעטרם באותן עטרות כי כן נראה מדברי הזוהר בפ' שעטרות אלו לצורך זוג תו"מ שהרי אמרו שם בשעתא דמלכא עילאה בתפנוקי דמלכא יתיב בעטרוהי כדין כתיב עד שהמלך במסיבו נרדי נתן ריוזו דא יסוד דאפיק ברכאין להזדווג מלכא קדישא במטרוניתא בהאי דרגא. הרי בפ' שעטרות אלו הם לצורך זוג תו"מ א"כ מהראוי היה להם שלא יהא זוגם אלא בשעת

זווג תו"מ לא שיהיה לעולם וכבר הרגיש בקושיא זו מורינו זר"ו וכתב וז"ל ובהיות יוודם תמיד יהיה עטרת אל הבנים לעת הצורך ואין זה התירוץ כלום. והנראה אלינו כי ב' מיני זווגים אלו צריכין להיות למלאכים ורוזין קדישין ולהיות נשמות לעליונים ותחתונים וע"י זווג זו"ב מתהוין מלאכין ורוזין קדישין ומתהוים נשמות [מלאכים] עליונים ואין כוונתנו נשמות ממש אלא וזיותם והוא אור השופע בהם להזיותן כמ"ש ואתה מוזיה את כולם מוזיה לכולם וזהו תמידי כמ"ש בזהר בלק ת"ז כל אינון מלאכין קדישין לא קיימין ולא יכלין למיקם בר בנהורא עלאה דנהיר ולפיכך לא מתפרשין לעלמין כי הם צריכין לתת מזון ומוזיה לעליונים לעולם ועד ולהיות מלאכים וזדשים לבקרים. אמנם זווג תו"מ להיות נשמה לתחתונים. וזהו לפרקים ולעתים מזומנים ובזה הרוונו שאין פי' שלא מתפרשין לעלמין בשעת שלום לבד כמ"ש רבינו זר"ו כי זה דווקא מאד שבפי' נראה באד"ז שגם בעת הגלות לא מתפרשין וזה לשונו בספרא דר"ה סבא אמר שלמה מלכא כו' אלא לעולם ועד אין זווגם זה וזר אפי' רגע וז' כי הוא וזיי המלאכין ואין להם וזיות אלא ע"י זווג זה. ודע כי אין כוונתנו באמרם שאין זווג זו"ב אלא לצורך המלאכין לשלול בו שאין בו צורך לתחתונים כי מבואר בזהר כי מזוג זו"ב נעשה עטרות לבנים ועי"ז מזדווגים תו"מ אבל כוונתנו לומר שהזוג זו"ב צריך לעליונים ותחתונים משא"כ בתו"מ שאינו כי אם לנשמות תחתונים ומוזה יעלה לנו תירוץ למה שנמצא בתיקונים נשבע הקב"ה שלא יכנס כו' ובכמה מקומות נזכר דאתרכת אימא עלאה וכיוצא בדברים אלו. והענין זה כי כדי להזויל עטרות לבנים ליוודם

ושיתייחדו זה וזסר בעו"ה בזמן הגלות. וז"ש אימא עילאה כי בערך
שהיה אמא להנזיל עטרה לבנים אתתרכת כי אינה מזדווגת להנזיל
עטרות לבנים ליוזרם. וזהו ענין קרבן עולה ויורד כי אינה מזדווגת י'
בה' עד שיתזכר ו' בה' כי י"ה מורה שהזווג לצורך בנים כי יו"ד
במלואו ו"ד שהם ד"ו פרצופים וה' צורתה ד"ו נמצינו למדין שזווג
זו"ב לא יזסר תמיד אלא שבזמן הגלות אינו זווג שלים ר"ל לצורך
בנים ואינו כ"כ משובח כדי שיגיע ממנו עטרה לבנים כדי שיוכלו
להזדווג ולהתזכר אבל יש זווג לצורך עליונים להזדווגתן וזה לא יפסוק
ובזה יובן מ"ש בזוהר אוזרי מות כתיב ונהר יוצא מעדן וגו' ע"כ
מצאתי סליק: